

คำนำสำนักพิมพ์

หมิงเหยา องค์หญิงเก้า เป็นผลงานเรื่องแรกของหวนมีที่สำนักพิมพ์ อรุณนำมาแปล เป็นนิยายจีนโบราณแนวแฟนตาซีเล่มบางที่กล่าวถึง “หมิงเหยา” องค์หญิงเก้าแห่งแดนนรก

ตัวจิว (九) นั้นแปลว่าเก้า หมายถึงบุตรีคนที่เก้าของราชาแดนนรก ส่วนตัวเหยา (婬) เป็นชื่อของนางเอกค่ะ ดังนั้นในเรื่องนี้บางครั้งจะเรียกนางเอกว่าหมิงเหยา จิวเหยา เหยาเหยา เหยาเออร์ หรือกระทั่งหมิงจิวเหยา ก็ยังมี

เรื่องนี้เป็นเรื่องราวความรักกุกักของ “หมิงเหยา” องค์หญิงที่น่ารักรุ่นพี่ กับ “อวีเสวียน” เทพสงครามแห่งสวรรค์ชั้นเก้า ขอให้คุณผู้อ่านอ่านอย่างมีความสุขนะคะ

สำนักพิมพ์อรุณ

มิถุนายน ๒๕๖๒

บทนำ

เกิด เรื่อง ใหญ่ แล้ว!

หมิงเหยาจ๋องซามบนโตะ หัวใจเต้นแรงในบัดดล ทำให้นางกลืนน้ำลาย อีกหนึ่งโดยไม่รู้ตัว ครั้นนึกถึงรูปโฉมของท่านเทพเมื่อครู่ นางก็เกิดสังหรณ์ใจ ไม่ดีขึ้นมาครามครัน

“องค์หญิงแก้ว มีอันใดหรือไม่พะยะคะ” สนินเยาว์ผู้กุมวิญญานในปรโลก ที่อยู่ด้านหลังเห็นหมิงเหยาจ๋องมองซามที่ว่างเปล่านั้นก็คิดว่านางเจอปัญหา ยากเข้าให้ จึงอดส่งเสียงถามมิได้

องค์หญิงแก้วหมิงเหยา คือองค์หญิงที่ทรงพระเยาว์ที่สุดในปรโลกแห่งนี้ ปกติมักจะทรงได้รับความรักความเอ็นดูจากพระเชษฐาและพระภคินีอยู่เสมอ แม้มิได้ทรงถูกอภิบาลจนมีพระอุปนิสัยเอาแต่พระทัย แต่กลับมีพระอุปนิสัย ละเอื่อจนก่อเรื่องวุ่นวายใหญ่โตได้ง่าย

ยามนี้เนื่องเพราะยายเม็งกระทำความผิดจึงถูกลงโทษ หลับไหลพันปี ไม่ตื่น ด้วยเหตุนี้ภารกิจสำคัญในการแจกน้ำแกงลิ้มชาติให้ดวงวิญญานที่จะ เข้าสู่สังสารวัฏจึงตกแก่นาง

ราชาแดนนรกเองก็ทรงเห็นสมควรว่าพระธิดาองค์เล็กจำเป็นต้องทรงได้รับ ประสบการณ์ชีวิตมากขึ้น กระนั้นถึงจะทรงมอบหมายเรื่องนี้ให้นาง อีกทาง ก็ทรงเกรงว่านางจะกระทำเสียเรื่อง ดังนั้นจึงมีพระบัญชาให้ลูกน้องที่มีนิสัย ละเอียดรอบคอบสองสามตนมาคอยดูนาง

นี่ก็ไม่ถึงเลยว่า แม้จะมีคำร่ำร้องกันรื้อยแปดพันเก้า ก็ยังประเมินความสามารถในการก่อหายนะของพระธิดาองค์นี้ต่ำไปอยู่ที่

“มะ...ไม่...” หมิงเหยาได้ยินเสียงร้องทัก ก็รีบฉีกยิ้มแห้งให้สวีนิเยร์ที่กำลังทำหน้าสงสัย นางพยายามบั่นหน้าให้เป็นปกติ

“พะ...พวกเราทำงานกันต่อเถิด...เอ่อ นีสวีนิเยร์ ท่านเทพที่เข้ามาเมื่อครู่ท่านนั้น...เจ้ารู้หรือไม่ว่าเขาเป็นผู้ใด”

คนผู้นั้นร่างสูงตระหง่านองอาจ ปรากฏเทพที่ล้อมรอบกายแม้จะเก็บงำไปแล้ว ทว่าไอสังหารหนาแน่นนั้นมิใช่สิ่งที่จะปกปิดอำพรางได้ง่ายแต่อย่างใด

วิญญาณทุกดวงที่ต้องเข้าสู่สังสารวัฏจะต้องดื่มน้ำแกงลี้มชาติชาตัมหนึ่ง น้ำที่ผสมอยู่ในชามนั้นคือน้ำตาที่มนุษย์ผู้นั้นเคยหลั่งมาตลอดชาติที่จากมา ในน้ำตาจะมีเจ็ดอารมณ์หกประการ^{*} เมื่อใส่น้ำตาลลงในน้ำจากธาราลี้มเลื่อนที่เคี้ยวเสร็จแล้วก็จะได้น้ำแกงลี้มชาติ และพอดื่มลงไป ดวงวิญญาณก็จะลี้มเรื่องราวครั้งอดีตจนหมดสิ้น

แต่ทว่าเทพที่จุติลงไปเผชิญคราวเคราะห์ นอกจากดื่มน้ำแกงลี้มชาติแล้วยังต้องดื่มน้ำแกงชะล้างวิญญาณด้วย เมื่อดื่มน้ำแกงลี้มชาติจะสามารถลี้มฐานะเทพของตนได้ ส่วนน้ำแกงชะล้างวิญญาณจะสามารถผืนกพลังเทพไว้ได้ ทำให้เขาใช้ชีวิตเป็นมนุษย์ธรรมดาในชาติหน้า

เมื่อครู่เทพท่านนั้นดื่มน้ำแกงลี้มชาติไปแล้ว...

แต่เหตุใดชามน้ำแกงชำระล้างวิญญาณถึงยังเต็มอยู่เล่า

สวีนิเยร์ยอมไม่รู้ว่าหมิงเหยาผล่อก่อหายนะครั้งใหญ่โดยไม่ได้ตั้งใจแล้ว แม้ใจจะนึกสงสัย แต่ก็ยังคงมีถามมีตอบคำของนาง “นั่นคือท่านเทพสงคราม ท่านเทพอวีเสวียน ได้ยินว่าได้รับพระบัญชาจากจักรพรรดิสวรรค์ให้จุติลงไปเป็นมนุษย์เผชิญคราวเคราะห์...องค์หญิงเก้าทรงสนพระทัยหรือพะยะค่ะ”

หมิงเหยาได้ยินคำว่า “เทพสงคราม” สามคำนี้ หัวใจพลันกระตุบทุบทันใด

^{*}เจ็ดอารมณ์ ประกอบไปด้วย ความยินดี ความโกรธ ความเศร้า ความสุข ความรัก ความชัง และความปรารถนา ส่วนหกประการคือการรับรู้ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย และใจ

ครั้งนี้ได้ยีนสวินเยร์ถามประโยคนี้เข้า ก็หน้าซีดเผือดบ่นยิ้มตอบกลับไปว่า “สะ...สนใจ ไหนเล่าให้ฟังหน่อยซิ” แม่เจ้า! ถึงกับเป็นเทพสงครามเฉียวนะ! หญิงสาวตัวเล็ก ๆ อ่อนแออย่างนาง หากจำเป็นต้องสู้รบปรบมือกับเขาขึ้นมา จะไปเอาชนะอีกฝ่ายได้อย่างไรกัน

“เรื่องนี้...อันที่จริงข่าวลือที่เกี่ยวกับท่านเทพสงครามก็มีอยู่ไม่มากนัก พะยะคะ กระหม่อมเพียงแต่ได้ยินมาว่าท่านเทพสงครามเป็นพระอนุชาแท้ ๆ ของ จักรพรรดิสวรรค์ นับตั้งแต่สร้างแดนสวรรค์ขึ้นมาก็มีความชอบทางการทหาร รุ่งโรจน์ชัชวาล เย็นชากับผู้คน ไม่ชอบความวุ่นวาย หลังจากแดนสวรรค์สงบลง น้อยครั้งนักที่เขาคจะออกจากตำหนักพะยะคะ” สวินเยร์หรีตามอง หมิงเหยา ความรู้สึกไม่ชอบมาพากลยิ่งทวีความรุนแรงขึ้นทุกที

ครั้นฟังจบ หมิงเหยา รู้สึกเพียงว่าเหงื่ออกพุดพราย

บิดา! มารดา! ถึงกับเป็นผู้มีศักดิ์เทียบเท่าจักรพรรดิสวรรค์เฉียวนะ! หากความผิดพลาดนี้ถูกพบเข้า ออย่าว่าแต่กระดุกกลายเป็นเก้าอี้เลย วิญญาณดับสูญกลายเป็นควั่นก็หน้าเบาแล้ว!

จะอยู่ที่นี้ต่อไปไม่ได้แล้ว นางต้องรีบไปขัดขวางเขา!

“ข้ารู้สึกปวดท้องนิดหน่อย จะ...เจ้าช่วยไปดูแทนข้าที อีกประเดี๋ยว ข้าก็กลับมาแล้ว...” หมิงเหยาแสร้งทำท่าเอามือกุมท้อง ค่อย ๆ ถอยหลังไปที่ละก้าว หน้าซีดขาวจนเหมือนปวดท้องจริง ๆ และไม่รอให้สวินเยร์ตอบตกลง ก็เผ่นหายไปอย่างรวดเร็วจนไม่เห็นแม้แต่เงาเสียแล้ว

“นะ...นี่ องค์หญิงเก่า! องค์หญิงจิวเหยา ข้างหลังยังมึนงนอนอยู่พะยะคะ!”

หมิงเหยาไม่สนเสียงร้องตะโกนจนคอแหบคอแห้งของสวินเยร์ รีบวิ่งไปย้งบ่อส่งสารวู้ออย่างรวดเร็ว

ไม่รู้ว่าจะยังขวางเขาไว้ทันหรือไม่

หากเทพสงครามเกิดมาเป็นเด็กโง่เขลาสติปัญญาไม่สมประกอบขึ้นมา การเผชิญคราวเคราะห์ครั้งนี้มีหวังล้มเหลวเป็นแน่

ฮือ ๆ ๆ...ยามนี้ช่างไม่ขอลันไดอีกแล้ว ขอแค่สามารถขจัดความผิดพลาดได้อย่างราบรื่นเท่านั้นก็พอ...

๑

เมื่อหมิงเหยา วิ่งตามไปถึงบ่อสังสารวัฏก็สายไปเสียแล้ว นางจึงได้แต่แอบสืบลู่วาเทพสงครามลงไปเกิดที่แห่งหนใดบนโลกมนุษย์

หลังจากแจกน้ำแกงลิ้มชาติเสร็จ หมิงเหยา ก็รีบท่องคาถาหายตัวไปจากภายในศาลอย่างรวดเร็ว พริบตา ก็มาถึงปากทางสู่น้ำพุเหลือง

ปากทางสู่น้ำพุเหลืองคือประตูด่านแรกที่ว่าชายชนม์จะผ่านเข้าสู่แดนนรก เมื่อเข้ามายังทางน้ำพุเหลืองแล้ว หากเป็นช่วงใบไม้ผลิ สิ่งที่เข้ามาในสายตาก็คือดอกไม้สีสีแดงสดสวยริมสองฟากฝั่ง ทว่ายามนี้ดอกไม้ที่ขึ้นอยู่สองข้างทางกำลังอยู่ในช่วงดอกร่วงโรยแตกกิ่งใบในรอบพันปีพอดี ดั่งนั้นจึงเห็นเพียงทิวทัศน์เขียวขจีผืนหนึ่งเท่านั้น

ท่ามกลางความเขียวขจีนั้น มีสตรีนางหนึ่งยืนอยู่ตรงปากทางคอยชี้นำทางแก่ดวงวิญญาณที่เข้ามายังปรโลกให้เดินไปข้างหน้า นางสาวชุดกระโปรงสีเงินยวง จึงขบเน้นผิวกายของนางที่เดิมทีก็ขาวซีดแลดูอ่อนแออยู่แล้วให้ขาวกระจ่างยิ่งขึ้น ความงามตรงหว่างคิ้วยิ่งช่วยเสริมเพิ่มขึ้นหลายส่วน

ดวงวิญญาณที่เข้ามาก่อนยื่นเข้าแถวยาวเรียงหนึ่งกันอย่างบางตา หมิงเหยาเห็นพี่สาวคนรองยืนอยู่ท่ามกลางพุ่มหญ้าสีเขียวแต่ไกล จึงรีบเดินอ้อมไปหา

“พี่หญิงรอง พี่หญิงรองเพคะ!”

หมิงเยว้เห็นนางร่อนรน ก็รีบสาวเท้าก้าวเข้ามาหา “เป็นอันใดไป ทางศาลายาเม็งฟากนั้นเกิดเรื่องอันใดขึ้นหรือ”

ประโยคเดียวตรงเป่า กระนั้นหมิงเหยาที่ถูกเดาออกอย่างกระจ่างชัด ยังคงต้องยืนกรานแสร้งทำเป็นมิใช่ นางฉิกยืม “ไม่เพคะ ศาเลายเมิ่งปกติดีมาก เพียงแต่หม่อมฉันลืมนี่เรื่องที่เจียงเหนียงมอบหมายให้หม่อมฉันไว้ เรื่องหนึ่งซึ่งเร่งด่วนมาก ยามนี้เลยต้องไปจัดการเพคะ!”

ความจริงแล้วหมิงเหยาหาข้ออ้างดี ๆ ที่จะทำให้หมิงเยว่ตอบตกลงไม่ได้ จึงได้แต่อ้างชื่อเจียงเหนียงขึ้นมา

เจียงเหนียงเดิมเป็นคนนำทางของทางสู่น้ำพุเหลืองสายนี้ แม้ฐานะและตำแหน่งจะสูงไม่เท่าองค์หญิงองค์ชายเช่นพวกนาง ทว่าด้วยความที่นางอยู่ในแดนนครมานานที่สุด ทั้งยังใช้พลังวิญญาณมาหล่อเลี้ยงผืนดินอันจิตซัดของปรโลกผืนนี้ ดังนั้นบริเวณน้ำพุเหลืองจึงไม่มีผู้ใดกล้าไม่เคารพนางเลยสักตน แม้แต่ราชาและราชินีแห่งแดนนครก็ยังเชื่อฟัง ทำตามถ้อยคำของนาง ถือเอาเรื่องที่นางมอบหมายเป็นเรื่องสำคัญที่สุด

“เรื่องเร่งด่วนอันใด” หมิงเยว่หรี่ตาลงน้อย ๆ มองหมิงเหยา จึงเห็นนางกำลังลอบมองตนอยู่ด้วยความกระวนกระวายเล็กๆ

“ระ...เรื่องนี้เจียงเหนียงกำชับไว้ว่าบอกผู้อื่นไม่ได้เพคะ” ต้องเล่นละครไปพลางกล่าวปิดไปพลาง เป็นครั้งแรกที่หมิงเหยาทำเรื่องพรรคนี้ จึงตื่นเต้นจนฝ่ามือมีเหงื่อซึม

“บอกไม่ได้หรือ...” หมิงเยว่พิมพ์เสียงต่ำ ไม่ได้ถามอันใดมากมายอีก

เจียงเหนียงกระทำการใดล้วนรู้จักควรมิควร บางทีอาจจะเป็นเรื่องใหญ่จริง ๆ กระมัง ยามนี้ท่านยายเมิ่งหลับไหลไม่ตื่น เจียงเหนียงเลยอาจจะให้เหยาเออร์ไปทำธุระเพื่อท่านยายเมิ่งก็เป็นได้...

“รู้แล้ว ที่เหลือประเดี๋ยวที่รองจัดการเอง เจ้าไปเถิด”

ครั้นเห็นหมิงเยว่ผงกศีรษะ หมิงเหยาก็ก่อนหายใจโล่งอกอยู่ในใจ รีบฉิกยืมกว้าง “ขอบพระทัยที่หญิงรอง เช่นนั้นเหยาเออร์ไปก่อนนะเพคะ” พูดจบก็หายตัวกลายเป็นควันไปยังทางสูปรโลก

หมิงเยว่เห็นเงาร่างของนางลับหายไปอย่างรีบร้อนปานนี้ก็อดทอดถอนใจไม่ได้

ฝ่ายหมิงเหยาเมื่อกลางานกับหมิงเยวี่แล้วก็ตรงดิ่งไปยังโลกมนุษย์ มุ่งหน้าสู่สถานที่ที่เทพสงครามลงไปเกิด

ตอนที่นางมาถึงโลกมนุษย์นั้น ถึงได้รู้ว่านับตั้งแต่นางให้เขาตีมน้ำแกง ลืมชาติจนถึงตอนที่เขาเกิด เวลานั้นโลกมนุษย์ก็ผ่านไปห้าปีแล้ว

เทพสงครามจุติลงไปเผชิญเคราะห์โดยไปเกิดเป็นบุตรคนรอง ในจวนแม่ทัพใหญ่ม่อแห่งแคว้นหลี่ ปีนี้อายุห้าขวบแล้ว

เพราะระหว่างที่ตั้งครรภ์ พู่เหริน^๑ของท่านแม่ทัพถูกอนุภรรยาแอบทำร้าย จนเกือบแท้ง กอปรกับตอนที่เด็กคลอดออกมาจึงเกือบทำคลอดล้มเหลว กลางคันอีก ต้องคอยประคบประหงมอยู่หลายเดือนถึงจะดีขึ้น ด้วยเหตุนี้ ท่านแม่ทัพจึงตั้งชื่อให้เขาว่า “ม่อซาง” ด้วยหวังอยากให้เขาเติบโตอย่างแข็งแรง ไม่เจ็บไม่ป่วย

หมิงเหยาซ่อนเงาร่างของตนแล้วตามหาม่อซางน้อยภายในจวนแม่ทัพ อันใหญ่โต ถึงแม้จวนแม่ทัพจะมีได้มีเรือนชานหรือภูเขาแม่น้ำจำลองอันคดเคี้ยว งดงามหรูหราเจกเช่นตระกูลเก่าแก่ กระนั้นกลับมิได้ขาดสวนเล็กและสวนหิน เมื่อเดินผ่านระเบียบยาวสองสาย ทางข้างหน้าก็ยังดูเปลี่ยวไร้ผู้คน

หมิงเหยามิได้หยุดเดินเพื่อชื่นชมทิวทัศน์ภายในลานเรือน แต่เดินเข้าไปข้างในต่อไป

ภายในเรือนเล็ก แม่นมกับสาวใช้สองคนนั่งหันหน้าสนทนากันตรงหน้า โต๊ะหิน

แม้จะรู้ว่าพวกนางมองไม่เห็นตน กระนั้นหมิงเหยายังคงซ่อนตัวอยู่ใน มุมมืดคอยแอบฟังอยู่ดี

“เดิมทีก็นึกว่าเป็นงานที่ไม่เลวงานหนึ่ง คิดไม่ถึงเลยว่ากลายเป็นจะต้อง มาฟังชีวิตทั้งชีวิต...” สาวใช้วัยเยาว์อายุราวสิบสามปีนามไห่หวนที่กำลังมอง เงินหมั้วมัวที่ถูกส่งตัวมาพร้อมกันตรงหน้าอดบ่นกระปอดกระแปดไม่ได้

แต่เดิมคิดว่า ถ้าหากเจ้านายมีอนาคตสดใส ตนเองก็จะเปลี่ยนจาก

^๑ คำเรียกรรยาเอกในตระกูลสูงศักดิ์

สาวใช้รุ่นเล็ก ๆ ธรรมดากลายเป็นสาวใช้ใหญ่คุมเรือนได้ ต่อให้เป็นบ่าวหญิงตามติดข้างกายเจ้านาย ก็ยังดีกว่างานหยาบใช้แรงงานเช่นเมื่อก่อนพวกนั้นนี่ก็ไม่ถึงเลยว่าคุณเทแรงกายแรงใจปรนนิบัติรับใช้พ่อคุณทูนหัวผู้นี้มาสองปีแล้ว ท่านหมอลลับบอกว่าเจ้านายสติปัญญาไม่สมประกอบมาตั้งแต่เกิด การตอบสนองเชิงซ้ำ น่ากลัวว่าจะรักษาไม่หายไปตลอดชีวิต

“เจ้านายโง่เขลาเบาปัญญา แต่ก็ยังเป็นเจ้านาย ถ้อยคำเช่นนี้อ่าได้พูดอีก! บอกแล้วว่าตอนแรกเป็นเจ้าที่สมควรใจจะมาปรนนิบัติรับใช้คุณชายเอง” เงินหม่อมมัวตีหน้าเอ็นชชา ใบหน้าดูมีวิญวุฒิไม่ยิ้มฉวยแววเคร่งขรึม ไม่เห็นทำที่อ่อนโยนเป็นมิตรแม้แต่น้อย

โง่เขลาถูกถ้อยคำไม่รู้ร้อนรู้หนาวประโยคนี้ตำหนิจนรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจอดบ่นพึมพำอย่างไม่สออารมณ์อยู่บ้างไม่ได้ “เงินหม่อมมัว ท่านเองก็รู้ ช่วงแรกตอนที่คุณชายรองเพิ่งเกิด ทั้งท่านแม่ทัพ พุเทริน กับคุณชายใหญ่ดีใจมากเพียงใด! เดิมคิดว่าคุณชายรองจะเป็นอันใดไป ถึงได้ทั้งรักทั้งถนอมไม่น้อย ผู้ใดจะรู้ว่าจะได้มีหน้ามีตาเพียงสามปีนั้นเท่านั้น! ท่านหมอบอกว่าคุณชายรองเป็นเด็กโง่เขลาคนหนึ่ง ทั้งยังไม่มีทางหายดี ซ้ำ...”

“หายดีหรือไม่เจ้าก็ต้องดูแลคุณชายรอง! ในเมื่อนายท่านกับพุเทรินมอบหมายให้เราดูแลคุณชายรองแล้ว เช่นนั้นก็ต้องดูแลให้ดี ๆ สิ” เงินหม่อมมัวบ่นอีกหลายประโยค

จากนั้นไม่รู้ว่าเงินหม่อมมัวคิดอันใดขึ้นมาได้ จึงพูดกับนางว่า “กำจัดความคิดพวกนั้นไปเสีย ถึงที่นั่นจะเป็นเรือนเล็ก แต่ความจริงแล้วไม่ต่างอันใดกับวังเย็นเลยด้วยซ้ำ เจ้านายไม่เข้าใจก็ยิ่งดี ขอเพียงไม่ตาย ไม่ก่อความวุ่นวายจนถึงชีวิต พวกเราคิดอันใด ผู้อื่นจะยังเข้ามายุ่มยามได้อีกหรือ”

หมิงเหยาที่ซ่อนตัวอยู่ในที่ลับเมื่อได้ยินถึงตรงนี้ คิ้วเรียวยาวมขมวดมุ่นหมุนตัวหมายจะจากไป ในใจคล้ายดั่งมีเพลิงกองหนึ่งกำลังเผาเผา

น่าตายนัก! เดิมที่ยังหลงคิดว่าเงินหม่อมมัวผู้นั้นถึงหน้าตาจะไม่มีมิตร แต่ก็สมควรจะเป็นคนดีมีใจเมตตาคนหนึ่ง ไม่นึกเลยว่าทั้งหมดจะมีใช้พวกคนดีมีเมตตาอันใด!

ม่อซางคือเทพอวี่เสวียนที่มีฐานะเทียบเท่าจักรพรรดิสวรรค์ในแดนเทพ
เซียวนะ! เจ้ามนุษย์กลุ่มนี้ถึงกับดูแคลนเขาเช่นนี้! หมิงเหยาอดคับแค้นใจแทน
ม่อซางไม่ได้ ขณะเดียวกันความละอายใจพลันค่อย ๆ ผุดออกมาช้า ๆ เช่นกัน

คนที่สมควรถูกตำหนิคือนางต่างหาก!

หากมิใช่เพราะคราแรกถูกรูปโฉมของเขาทำเอานางสับสนวุ่นวายใจจนลืม
ให้เขาตีมน้ำแกงชะล้างวิญญาณลงไป เทพสงครามก็คงไม่ถึงขั้นกลายเป็นเช่นนี้
หรอก...

หมิงเหยาเดินลึกเข้าไปทางลานบ้าน กลับเห็นเงาร่างเล็ก ๆ สายหนึ่งล้มลง
กับพื้น ร้องโอดครวญเสียงแผ่วจนคล้ายแทบจะไม่มี

นางรีบวิ่งเข้าไปหาทันที

เคราะห์ดีที่เป็นฤดูร้อนพอดี พอตกกลางคืนจึงไม่หนาวนัก เพียงแต่
อากาศยังเย็นอยู่บ้างเท่านั้น

“เจ้าเป็นอันใดหรือไม่ เจ็บตรงไหนหรือไม่” หมิงเหยาพยุงร่างเล็กขึ้นมา
จากพื้นพาลงถามด้วยความเป็นห่วง ทางหนึ่งก็ช่วยเขาปิดฝุ่นบนเสื้อผ้า อีก
ทางหนึ่งก็ตรวจสอบสภาพของเขา

เด็กน้อยเมื่อได้ยินคำถามยาวติดกันเป็นชุดเช่นนี้ ก็ไม่มีท่าที่ตอบสนอง
อยู่นาน เพียงแค่เบิกตากกลมโตเป็นประกายค้างไว้ ผิวเด็กที่สมควรจะนุ่มนวล
นวลเนียนกลับแลดูหมองคล้ำอยู่บ้างเพราะขาดการดูแลมานาน ถึงขนาดที่ว่า
โครงหน้าและร่างกายยังซุบซอมเล็กน้อยด้วยซ้ำ

หมิงเหยาไม่เคยดูแลเด็กมาก่อน ยิ่งไปกว่านั้นอีกฝ่ายยังเป็นเด็กปัญญาทึบ
คนหนึ่ง มือไม้จึงพลันวุ่นวายไม่รู้จะทำเช่นไร

เห็นเพียงเด็กชายมองนางตาปริบ ๆ ใบหน้าใสซื่อบริสุทธิ์

สองคนมองตากันไปมาไม่พูดจา หมิงเหยาหมุนคิ้วด้วยความกั๊กกั๊ก
จากนั้นจึงจิ้มพวงแก้มเล็กของอีกฝ่ายเบา ๆ “ท่านเทพสงคราม นี่ท่านโง่เขลา
จนถึงระดับใดกันหนอ...”

โง่เขลาจนกลายเป็นเช่นนี้ นางเองก็ไม่ว่าสมควรจะแก้ไขอย่างไรดี
เรื่องสำคัญที่ต้องจัดการอย่างเร่งด่วนยามนี้คือ สมควรจะพินบ่ารุงร่างกาย

ที่ซุบผอมของเขาให้ตีเสียก่อน

วกกลับมาเรื่องเดิม ที่นี้มีใช้จวนแม่ทัพหรือไร บ่าวไพร่พวกนั้นเป็นอันใดไปแล้ว ไม่ได้ป้อนเขากินอันใดเลยหรือ!

“อาอู” คนตัวเล็กรู้สึกได้ว่าคนตรงหน้าจิ้มแก้มเขา ก็คว่ำมือนางไว้โดยไม่แม้แต่จะคิด ก่อนจะจับยึดเข้าปากกัดทันที

พริบตา ความปวดหนึบที่แล่นมาจากปลายนิ้วถ้ายทอดมาถึงแขน นางอึ้งงัน พลังคิดว่าเรื่องราวแรงเขามากขนาดนี้ คงมีใช้ว่าพลังเทพของม่อซางสำแดงออกมาในเวลานี้เสียแล้วหรอคะ...

ระหว่างที่กำลังสงสัย ด้านหน้ามีเสียงดูตึงจวบ ๆ ลอยมา

“อย่า ๆ ๆ กินไม่ได้นะ! ใต้เท้าเจ้าคะ ท่านอย่าทิ้งดูตึงกัดลิ...หิวแล้ว ข้าพาท่านไปหาอันใดกิน อยู่กินนิ้วข้าเลย...” หมิงเหยาถูกกัดจนไม่มีทางเลือก คิดจะชักนิ้วออกมา ก็กลัวว่าจะทำอีกฝ่ายเจ็บ อย่างไรก็ตามเสียตรงหน้านางก็เป็นเด็กอ่อนแอกคนหนึ่ง มิใช่เทพสงครามที่เจนจัดในสมรภูมิรบ สังหารผู้คนอย่างเฉียบขาดในกาลก่อน

หมิงเหยาทางหนึ่งพูดหลอกหล่อเขาทางหนึ่งก็ค่อย ๆ ลองชักนิ้วออกมา ทว่าฟันเล็กๆ ของเขากลับคงกัดอยู่ไม่ยอมปล่อยนิ้วมือขาวเรียวดุจลำเทียนของนาง

“ฮือ ๆ ใต้เท้า ท่านกัดข้าเบา ๆ หน่อยได้หรือไม่ ข้าพาท่านไปหาอันใดกิน ดีกว่าระมั่ง อยู่กัดแรงขนาดนั้นสิ มันเจ็บนะ...” หมิงเหยาอ้อนวอนเสียงหลงอย่างอดไม่ได้

นางทำได้เพียงลองคลำดูเท่านั้นว่าที่ตัวมีขนมขบเคี้ยวหรือไม่ ทว่าคลำหาอยู่นานก็ไม่เจอ หนิ้วขำนิ้วมือที่ถูกเขากัดอยู่ในปากยังเปียกชุ่ม หมิงเหยาตัดสินใจเลิกหวังให้เขาอมปล่อยแล้ว จัดการอ้อมขึ้นมามาตรงๆ หมายถึงพาเขาออกไปหาของกิน

ยามนี้แต่ละครั้งที่เขากัดล้นปล่อยพลังเทพออกมาโดยไม่รู้ตัวทุกครั้ง หากเป็นเช่นนี้ต่อไป นิ้วนางมีหวังถูกกัดจนเนื้อหลุดเป็นชิ้นแน่

ก่อนออกเดินทาง นางหนีบม้วนคัมภีร์เวทไว้ในมือ ทิ้งร่างแยกร่างหนึ่งไว้ในห้องของม่อซางให้เสร็จทำเป็นนอนหลับอยู่บนเตียง

ลมราตรีพัดโชย แสงตะเกียงบนถนนหรือมแทรกึมบางตา โรงเตี๊ยมและร้านรวงแทบจะปิดร้านหมดแล้ว บางคราจะมีเสียงหัวเราะแห่งความสุขคลเคล้าเสียงสนทนาครึกครื้นแว่วออกมาแต่เงาเต็มบรรยากาศย็นตีปริศนาให้ราตรีอันเงียบเหงานี้

หมิงเหยาอุ้มมือข้างเดินไปตามถนน ขณะที่กำลังมองหาร้านขนมก็ถือโอกาสนี้ชื่นชมบรรยากาศความเป็นอยู่ของชาวบ้านร้านตลาดในท้องถิ่นไปด้วย นางอยู่ในปรัโลกมาหลายปี ส่วนใหญ่เฝ้ามองเห็นสภาพของแดนมนุษย์ผ่านกระจกโลกมนุษย์ซึ่งอยู่ในตำหนักราชาแดนนรก น้อยครั้งนักที่จะได้ขึ้นมาเมื่อได้มาเดินเล่นจริง ๆ ก็ยังรู้สึกไม่เหมือนกับที่เห็นผ่านกระจกอยู่ดี ใบหน้าจึงฉายแววตื่นตาตื่นใจอย่างยากจะปกปิดไว้ได้

“ไต่เท้าเจ้าคะ ท่านอยากกินอันใด” หมิงเหยาเดินผ่านโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่งก็รีบหลบอย่างไม่แฉแต่จะคิด แล้วเดินตรงไปยังแผงลอยในตรอกเล็ก ๆ ที่อยู่ด้านหลัง อาหารภายในโรงเตี๊ยมค่อนข้างมากก็จริง ทว่ากลิ่นสุราแรงเกินไปไม่ดีต่อเด็ก...

นางไม่รู้ว่าเด็กห้าขวบสมควรกินอันใดแล้วสมควรกินอย่างไร...แต่ครั้นจะขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น นางก็ทำไม่ได้อีก

พอลคิดถึงตรงนี้ หมิงเหยาก็ถอนหายใจอีกแล้ว

“แม่ นางน้อย ดึกตื่นปานนี้แล้ว ไฉนถึงยังมาเดินถนนคนเดียวเช่นนี้เล่า” ครั้นได้ยินเสียง หมิงเหยาหยุดเดินแล้วมองไปยังคนที่ส่งเสียงอยู่ข้าง ๆ คนผู้นั้นคือหญิงสูงวัยในชุดกระโปรงยาวเรียบง่ายผู้หนึ่ง ใบหน้าอ่อนโยนมีเมตตาฉายแววเป็นห่วง ส่วนด้านหลังนางคือกระท่อมไม้เล็ก ๆ หลังหนึ่ง

“ท่านป้า น้อง...น้องชายข้าหิวแล้ว ข้าเลยมาเดินถนนหาของกินให้เขา...” หมิงเหยาเองก็ไม่กล้าว่าท่านป้าผู้นี้จะมีใจดีร้ายแต่อย่างไร เอียงกายให้นางมองเห็นคนตัวเล็กที่อยู่ในอ้อมแขนได้ชัด

หญิงสูงวัยผู้นี้ดูเหมือนจะเคยมีบุตรมาก่อน อาจจะช่วยตนสักหน่อย กระมัง

คาดว่าตัวนางเองคงต้องดูแลมือข้างจนกว่าอีกฝ่ายจะเติบโตใหญ่จนสามารถเผชิญคราเวระหะห์แล้วนางถึงจะกลับไปได้ ก่อนหน้านั้น นางสมควรอยู่บน

โลกมนุษย์สักสองสามปี นางต้องเรียนรู้การดูแลเด็กจนเป็นที่ให้ได้

“เอาอย่างนี้แล้วกัน ถ้าแม่ nang น้อยไม่รังเกียจ ก็เข้ามาให้ป่าหุงหาอาหาร ให้พวกเจ้าสักมือแล้วกัน” หญิงสูงวัยได้ยื่นนางพูดเช่นนี้ กอปรกับเห็นนางสวมชุดกระโปรงผ้าเรียบ ๆ พาเด็กเดินไปตามท้องถนนเพียงลำพัง ก็นึกว่าหมิงเหยาเป็นลูกสาวของตระกูลยากจนบ้านไหนสักบ้านที่หิวแล้วจึงออกมาหาของกิน

หมิงเหยาสิ้นศรัทธา “ไม่รังเกียจเจ้าคะ เพียงแต่ว่า...” หมิงเหยา ก้มหน้าลงมองม่อซางที่ยามนี้ยังคงตั้งอกตั้งใจจับนิ้วมือนางอยู่ ไม่ค่อยแน่ใจว่าเขาอยากจะทำน้ำใจนี้ไว้หรือไม่

หญิงสูงวัยเข้าใจความหมายของนางผิดไป นึกว่านางไม่มีเงินติดตัวสักอี่แปะเดียวเลยไม่สามารถจ่ายเงินให้ได้ จึงรีบพูดว่า “ไม่มีเงินก็ไม่ต้องร้อนใจไป น้องชายเจ้ายังเล็ก อย่าปล่อยให้เขาหิวโหยเลย” จากนั้นก็มองม่อซางที่อ้อมนิ้วมือนางไม่ปล่อยอย่างเวทนาผาดหนึ่ง รู้สึกว่าพี่สาวน้องชายคู่นี้ช่างน่าสงสารเสียจริง ล้วนซุบซอม่ออันแถมถึงเพียงนี้ ไม่ได้กินข้าวมาที่วันแล้วหนอ

จากสายตาที่หญิงสูงวัยมองมา หมิงเหยาแอบคิดว่าภาพมายาที่สำแดงออกมาเมื่อครู่ดูซุบซอมเกินไปบ้างเสียแล้ว กลับทำให้อีกฝ่ายเข้าใจผิดคิดว่าตนเกิดในตระกูลยากไร้

หมิงเหยาส่งยิ้มให้นาง “เช่นนั้นก็ขอขอบคุณท่านป่าล่วงหน้าแล้ว”

“ไม่ต้องเกรงใจๆ นังก่อนสิ อีกประเดี๋ยวก็เสร็จแล้ว”

หมิงเหยาเลือกมุมหนึ่งตามใจ แล้วอ้อมม่อซางที่อยู่ในอ้อมอกเดินมานั่งเก้าอี้

“ได้ทำ ท่านจะคืนนี้ให้เข้าได้หรือไม่เจ้าคะ อีกเดี๋ยวก็มีข้าวกินแล้วอย่ากัดอีกเลยตกลงหรือไม่เจ้าคะ” หมิงเหยากล่าวหลอกล่อเสียงเบา

เด็กชายตรงหน้าจ้องนางเขม็งอย่างใจจดจ่อ แล้วกะพริบตาปริบ ๆ ฟันในปากกัดลงมาก่อสองคำ

หมิงเหยาอยากจะร้องให้

ความรู้สึกพูดไม่ออกบอกไม่ถูกนี้ช่างน่าจวนใจนัก เป็นกรรมที่ตนเองทำเอง

ทั้งนั้น นางจึงได้แต่ปล่อยให้เขากัดนิ้วมือขวาของตนเองต่อไป

พอมองดวงหน้าเล็กของเด็กน้อยที่หมองคล้ำอยู่ข้าง หมิงเหยา ก็ให้นึกถึงภาพตอนที่นางแจกน้ำแกงให้เขาที่ศาลายายเมื่งภาพนั้น

ร่างเดิมของเขาสูงใหญ่องอาจ ใบหน้าหล่อเหลาเย็นชา เพียงแต่ริมฝีปากบางและตัวร่างแผ่กลืนอายุชนิดที่ห้ามคนแปลกหน้าเข้าใกล้ ไหนจะมีมือขาวเนียนดุจหยกมันแพะที่ถือขาม้ำแกงข้างนั้นอีก รูปร่างสูงโปร่งสะอาดสะอ้าน ทำให้คนสุดท้ายจะจินตนาการได้ว่ามีคู่นั้นเคยเป็นนครบาลหิตมานานับไม่ถ้วน

และด้วยเพราะบุคลิกกับรูปร่างหน้าตาของเขาโดดเด่นเกินไป นางถึงได้เหม่อมองจนใจลอยไปชั่วขณะ จนก่อความผิดพลาดลงไป...

“แม่นางน้อย ข้าเห็นว่าน้องชายเจ้าพอมแห่งขนาดนี้ เลยอดมีเศษเนื้อลงไปในโลกของเขาให้ด้วย เจ้ารีบป้อนเขากินเสียสิ อย่าปล่อยให้หิวท้องกิวเลย”

หญิงสูงวัยยกใจกร้อนกรุ่นขามหนึ่งมาให้ จากนั้นก็ยกกะทะหมี่น้ำขามหนึ่งมาด้วย เมื่อหมิงเหยาเห็นกะทะหมี่น้ำขามนั้นก็ไม่ค่อยเข้าใจอยู่บ้าง

“ท่านป้า ข้าไม่หิวหรอกเจ้าค่ะ เพราะเช่นนั้น...” อันที่จริงนางไม่ได้นำสงสารถึงเพียงนี้เสียหน่อย หรือว่าสารรูปเช่นนั้นของนางดูน่าสงสารเกินไป นางครุ่นคิดเงียบ ๆ

“ไม่หิวเสียที่ไหนกัน! ดูซิ น้องชายเจ้าหิวจนกลายเป็นเช่นนี้แล้ว เจ้าอุ้มน้องชายเดินมาไกลมิใช่หรือ กินสักหน่อยก็ยังดี ป้าบอกว่าไม่เก็บเงินก็ไม่เก็บเงินสิ ไม่ต้องเป็นห่วง” หญิงสูงวัยได้ยिनนางกล่าวเช่นนั้น ก็ยิ่งเวทนาสงสารนางเป็นทวี

สงสารที่เด็กคนนี้อายุเพียงแปดเก้าขวบก็ต้องพาน้องชายที่ยังเล็กขนาดนี้ ออกมาเร่ร้อนด้วยเสียแล้ว ภายภาคหน้าอย่าว่าแต่หาสามีได้ยากเลย แค่ว่างานทำน่ากลัวว่าจะหาได้ไม่่ง่ายเลยด้วยซ้ำ

หมิงเหยาได้แต่พยักหน้ารับ ความใจดีของคนแปลกหน้าทำให้หัวใจนางอ่อนวาบ นางจึงคลี่ยิ้มหวานให้อีกฝ่าย

“ขอบคุณท่านป้ามากเจ้าค่ะ”

“เจ้าค่อย ๆ กินไปเถิด ป้าขอไปรีบแขกก่อน”

ระหว่างกล่าว หน้าร้านมีคนเข้ามาไม่ขาดสาย ตะโกนร้องว่าจะสั่งชา
หมิงสูงวัยจึงรีบไปจัดการ

หมิงเหยานั่งอยู่ในมุม หันหลังให้ด้านนอก ตัดขาดจากสายตาคนได้
ไม่น้อย อีกทั้งดีที่เป็นยามกลางคืนที่สลัวราง แสงสว่างมีน้อย จึงมองเห็นได้
ไม่ชัดเพียงนั้น

นางไม่สนใจความอึกทึกครึกโครมที่หน้าร้าน พุดกับพ่อคุณหนูหัวที่กำลัง
กัดนิ้วตนเองอยู่อย่างตั้งอกตั้งใจ

“ได้เท่า นี้โจ๊กเจ้าคะ พวกเรามากินโจ๊กกันดีหรือไม่เจ้าคะ” หมิงเหยา
ใช้มือซ้ายตักโจ๊กหนึ่งช้อนเล็กแล้วยื่นไปจ่อที่ปากของม่อซางน้อย สายเบา ๆ
ตรงหน้าเขาหมายจะใช้กลิ่นหอมดึงดูดเขา

ม่อซางน้อยได้กลิ่นหอมของอาหารก็อ้าปาก ทว่าสองมือน้อย ๆ ของเขา
ยังคงจับมือหมิงเหยาไม่ปล่อย แต่กระนั้นได้ผลออกมาเป็นเช่นนี้ หมิงเหยา
ก็ดีใจมากแล้ว

พอเป่าโจ๊กที่อยู่ในช้อนจนเย็นแล้ว นางก็ป้อนเขาคำหนึ่ง
ม่อซางน้อยเองก็ค่อย ๆ กินคำเล็ก ๆ ทีละคำตามที่หมิงเหยาป้อน นาง
ป้อนเขาไปพลาง มือก็เช็ดคราบโจ๊กที่เลอะปากเขาไปพลาง

เห็นเขามีสภาพเช่นนี้ หมิงเหยาแสบร้อนจมูกขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่
น่าสงสารถึงเพียงนี้ เทียบกับร่างเดิมของเขาไม่ได้อย่างสิ้นเชิง... ทว่า
กล่าวได้ว่าถึงจะต้องมาเผชิญคราวเคราะห์บนโลกมนุษย์ แต่รูปลักษณ์ภายนอก
ของเขาก็ยังน่ามองมากอยู่ดี

ถ้าหากเลี้ยงดูอย่างเอาใจใส่ เมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่แล้วก็น่าจะเป็นแม่ทัพ
ที่หล่อเหลาเอาการคนหนึ่ง

ทว่าน่าเสียดาย

เห็นความน่ารักและความเยาว์วัยของเขาแล้วชวนให้จุกนึกถึงความผิด
ของตน นางก็ละอายใจขึ้นมาอีกครา

“ข้าจะดูแลท่านให้ดี จะต้องเลี้ยงดูจนท่านเติบโตใหญ่อย่างสง่างามห้าหาญ
บนสวรรค์มีน้อยใดหล้ามีเพียงหนึ่งเดียว ท่านว่าดีหรือไม่” หมิงเหยายิ้มให้เขา

แต่อนิจจาที่มีม่อซางน้อยไม่เล่นด้วยเลยสักนิด เพียงทำตาปริบๆ มองนาง ดวงตาใสซื่อบริสุทธิ์แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าฟังไม่เข้าใจ

หมิงเหยาเองก็ทำได้ใสใจไม่ พูดกับตนเองต่อไปว่า “ได้ทำ ต่อไปข้าจะเรียกท่านว่าม่อซาง ส่วนท่านก็เรียกข้าเหยาเอ๋อร์ ดีหรือไม่เจ้าคะ”

ม่อซางน้อยกินอ้อมแล้วก็มองหมิงเหยาแล้วหัวเราะ “อาอู้อ...”

เพราะจิ้งหหวะเสียงที่เขาเปล่งออกมาคล้ายกับกำลังพูดว่า “ดีหรือไม่” ด้วยเหตุนี้หมิงเหยาจึงถามอีกครั้งว่า “ดีหรือไม่เจ้าคะ ดีหรือไม่” แล้วอุ้มเขาขึ้นมา รู้สึกว่าเด็กชายยิ่งน่ารักขึ้นทุกที

“อาอู”

“เด็กดี” ได้ยินเขาตอบรับ หมิงเหยา ก็หยิกแก้มเขา “ถ้าอย่างนั้นก็ลองเรียกชื่อข้าหน่อย เหยา...เอ๋อร์...” นางลากเสียงซ้าๆ ทีละคำ สอนเขาพูดอย่างอดทน

“เหยา อู...”

“มีไช่ มีไช่ ต้องเหยา...เอ๋อร์ เหยา...เอ๋อร์” แล้วนางก็ทวนซ้ำอีกสองรอบ ม่อซางน้อยคล้ายกับได้ฟังเรื่องน่าขันอันใดมิปาน หัวเราะเอิ๊กอ๊ากออกมา

“เหยาเหยา! เหยาเหยา!”

“มีไช่เหยาเหยาสิ...”

หมิงเหยาหมดเรี่ยวแรง จากนั้นพล้นยืนนิ้วออกไปจิ้มหน้าผากเขา ถ่ายเทพลังวิญญาณให้เล็กน้อย แล้วสะกดชื่อทีละคำอีกครั้ง “เหยา...เอ๋อร์”

ม่อซางน้อยกะพริบตาแล้วจ้องมองนาง รวากับกำลังสงสัยในการกระทำของนาง

“เหยาเหยา!”

ทันใดนั้นมือเล็กคู่นั้นก็ขยับ ร่างทั้งร่างขยับยุกยิกอยู่ตรงหน้าอกของหมิงเหยา นางใช้เวลาสักพักกว่าจะทำให้เขาสงบลงได้

“เหยาเอ๋อร์สิเจ้าคะ...” หมิงเหยาอยากจะร้องให้ หรือว่าสภาพโง่เขลาเบาปัญญาเช่นนี้ของม่อซาง แม้แต่ใช้พลังวิญญาณในการสื่อสารก็ยังไม่ได้ผลใช้หรือไม่

“เหยาเหยา เหยาเหยา...”

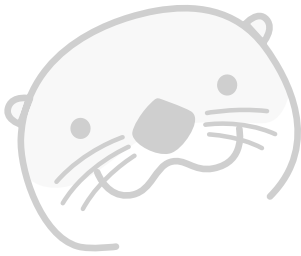
คล้ายกับไม่พอใจที่หมิงเหยาตั้งต้นจะแก้คำให้ถูกต้องให้ได้ คนตัวเล็ก
ที่เดิมที่ถูกปลอบจนสงบลงแล้วจึงตื่นลุกซลักเตรียมจะอาละวาดอีก

หมิงเหยาไม่มีทางเลือกจึงได้แต่ปล่อยเขาไป

“ได้ ๆ ๆ เหยาเหยาก็ก็นุ้ยเหยาเหยา ไม่งั้นก็เหยาเหยาเถิด ซ้ายอมแล้ว...”

หมิงเหยาอุ้มเขาพลงตบหลังเขาเบา ๆ นางอยากจะร้องไห้ด้วยความอ่อนแรง

ฮือ ๆ ๆ ยามนี้นางได้แต่หวังว่าอาการที่มึนที่อสมองซ้ำของเขาจะมีทาง
รักษา! ไม่อย่างนั้นเทพสงครามผู้องอาจนำครั้นคร้ามคนหนึ่งกลายเป็นเช่นนี้
จะดูได้หรือ

ทดลองอ่าน

๒

แม้ว่า จะรั้งอยู่ที่โลกมนุษย์คอยดูแลม่อซาง ทว่าหมีงเหยาจะซ่อนตัวเสียเป็นส่วนใหญ่ ทางหนึ่งก็หยอกล้อเขา อีกทางหนึ่งก็คอยจับตาดูสถานการณ์ของเขา

ยังดีที่บ่าวรับใช้ที่ดูแลเขาทิ้งเขาให้อยู่แต่ในเรือนไม่เหลียวแล เพียงแต่ป้อนข้าวเขาบ้างเป็นครั้งคราว ดังนั้นนางจึงไม่เคยถูกพบตัว

วันนี้หมีงเหยาเล่นก่อกินกับม่อซางที่นั่งเล่นอยู่บนพื้น เขาเพิ่งก่อก่อกเป็นภูเขาเล็กๆ ลูกหนึ่งเสร็จ ไม่รู้ว่านี่คือก่อกอันใดขึ้นมา หยิบหินก้อนหนึ่งขึ้นมาแล้วขว้างไปด้านข้าง

ภายในลานบ้านวางโต๊ะหินไว้ตัวหนึ่งและเก้าอี้ก่อกห้าตัว หินที่ม่อซางขว้างออกไปก่อกนั้นบังเอิญหล่นลงตรงเก้าอี้หินตัวหนึ่งเข้าพอดีบพอดิจนหินจมลงไปใก่อกี่ครั้งหนึ่ง

หมีงเหยาจ้องม่อซางอย่างตะลึงงัน เห็นเพียงเขาว่าหินอีกก้อนหนึ่งขึ้นมาอย่างขบใจยิ่งกว่าเดิม ตั้งท่าจะขว้างออกไปอีกครั้ง

นางรีบดึงมือเขาไว้ “ไม่ได้นะ! เผลอขว้างถูกผู้อื่นเข้าอาจเสียชีวิตได้นะเจ้าคะ!” สวรรค์ เด็กห้าขวบคนหนึ่งโชนถึงได้มีแรงมือเยาะเพียงนี้ ถ้าถูกคนพบเห็นเข้าจะไม่ถูกมองว่าเป็นภูตผีปีศาจแล้วจัดการทิ้งหรือไร

แน่นอนว่าม่อซางฟังไม่เข้าใจ เขากะพริบตาปริบๆ คิดจะใช้พละกำลังทว่ากลับรู้สึกว่่าข้อมือมีพลังขุมหนึ่งยับยั้งเขาเอาไว้ ไม่ยอมมิให้เขาเคลื่อนไหว

เขาลงไปชักดินชักงอทันทีด้วยความไม่พอใจ แหงนหน้าขึ้นมาแผดเสียงร้องให้ดังลั่น

ทั้งลานเรือนก้องไปด้วยเสียงร่ำไห้

ไฉ่หวนเดินกลับมาจากเรือนหน้าพอดี ได้ยินเสียงร้องไห้ของม่อซางก็เดินเข้ามาดู เห็นเพียงเขาขมู่มือข้างหนึ่งขึ้นสูง ร้องไห้คร่ำครวญอยู่ตรงหน้าก้อนหินเล็กๆ ที่เกลื่อนนกลาด

นางขมวดคิ้วเดินเข้าไปใกล้ สีหน้ารำคาญอยู่บ้าง “ท่านเป็นอันใดไปอีกเล่า” พุดไปพลางยื่นมือไปจับมือเขาไว้ อยากจะดูว่าเขาถืออันใดไว้

หมิงเหยาเห็นไฉ่หวนยื่นมือมา พริบตานั่นนางไม่รู้ว่าสมควรจะปล่อยมือดีหรือไม่ปล่อยดี

ปล่อยไป ถ้าหากม่อซางโบทมือ ก็อาจจะตีถูกอีกฝ่ายบาดเจ็บเอาได้ แต่ถ้าไม่ปล่อย...

ขณะกำลังไตร่ตรอง นางปล่อยมือม่อซาง หากแต่สายตากลับจ้องเขา เขม็ง ใจคิดว่าขอเพียงเด็กน้อยขยับนิดเดียว นางก็จะลงมือทันที

พอม่อซางไม่ได้ถูกควบคุมตัวไว้ เขาจึงหยุดร้องไห้ จากนั้นก็มองมื่อตนเองราวกับรู้สึกแปลกๆ ไฉ่หวนเองก็จับมือเขามาตรวจสอบดูเช่นกัน

เมื่อถูกคนจับข้อมือไว้กะทันหัน ม่อซางก็อึ้งไป คล้ายกับกำลังสงสัยว่า ไฉนสัมผัสถึงต่างจากเมื่อครู่นี้

ทันทีที่เขาขมู่มือขึ้น ก็ทำให้ไฉ่หวนหยุดฝีเท้าที่กำลังจะก้าวขึ้นหน้าไว้ฉับพลัน ทันใดนั้นผีเท้านางไม่มั่นคง กำลังจะล้มใส่ร่างม่อซาง...

ทว่าเพียงชั่วพริบตาเดียว มือของม่อซางแกว่งไปด้านข้าง ร่างของไฉ่หวนก็เปลี่ยนทิศทางหันใด ลอยหรือออกไปข้างๆ!

ด้วยมิได้คาดคิดมาก่อนว่าจะถูกเด็กคนหนึ่งโยนออกไป นางจึงกรีดร้องลั่น

“กรีดดดด!”

เดิมคิดจะดูว่าพลังเทพของม่อซางจะปล่อยออกมาได้ถึงระดับไหน ครั้นเห็นดังนั้นหมิงเหยาแลนลานรีบยื่นมือออกไป เปลี่ยนสายลมเป็นฝ่ามือรองรับ

ร่างของไฉ่หวนไว้ กระนั้นหลังของนางก็ยังคงครูดกับขอบเก้าอี้หิน

ถึงจะช่วยนาง แต่ก็ต้องลงโทษนางสักเล็กน้อย บ่าวชั่วที่ดูแลคนผู้เป็นนาย พรรคนี้ก็จะยอมรับได้เอียงไร

ไฉ่หวนล้มหลังกระแทก เจ็บปวดจนกระอักไ้ออกมาหลายคำ

นางเงยหน้าขึ้นอย่างตื่นตระหนก

มือข้างมองสบนัยน์ตาที่ฉายแววตื่นกลัวของนางพลางฉีกยิ้มให้นาง

ในสายตาของไฉ่หวน รอยยิ้มนั้นแลดูน่ากลัวอย่างน่าประหลาดอยู่บ้าง คล้ายกับกำลังถามว่า “ยังจะกล้าไม่เจียมตัวเอียงหรืออีกหรือไม่”

ไฉ่หวนมิกล้าสบตาตรงๆ นางตะเกียกตะกายขึ้นมาทั้งที่สติกระเจิด-กระเจิง วิ่งโถกยั่วออกจากลานเรือนไปพลางร้องคร่ำครวญหาเงินหมั้วมัวไปตลอดทาง

หมิงเหยาเห็นสภาพขวัญหนีดีฝ่ออันน่าอนาถของไฉ่หวนก็หรีตามองพ่อคุณทูนหัวตัวน้อยตรงหน้าที่กำลังยิ้มระรื่นให้นางด้วยความสนใจ “พลังเทพของท่านจะผนึกไว้อย่างไรดีหนอ...ข้าปวดหัวจะตายอยู่แล้ว”

เรื่องที่มือข้างยกร่างไฉ่หวนแล้วโยนนางออกไปด้วยมือเดียวนี้ยังมีได้ล่วงรู้ไปถึงหูของท่านแม่ทัพและฟูเหรินแต่อย่างใด เพียงเพราะเงินหมั้วมัวนี้กว่าไฉ่หวนแค่พูดจาเอะอะเฮลวไหลไปอย่างนั้นเอง

นายน้อยอายุเพียงห้าขวบจะยกไฉ่หวนแล้วโยนออกไปด้วยมือเดียวได้อย่างไร อย่าว่าแต่เป็นไปไม่ได้เลย ต่อให้มีความเป็นไปได้ก็จะพูดจาส่งเดชไม่ได้!

ใส่ความเจ้านายนับเป็นโทษสถานหนัก จะยอมให้นางพูดจาปล่อยๆ ตามใจปากได้อย่างไรกัน

หากล่วงรู้ไปถึงหูของฟูเหรินเข้า ยังไม่รู้เลยว่าจะถูกลงโทษเช่นไรบ้าง

เงินหมั้วมัวเตือนไฉ่หวนว่าอย่าพูดจาเช่นนี้อีก เรื่องนี้ผ่านไปแล้วก็แล้วกันไป ทว่าหลังจากไฉ่หวนไตร่ตรองนับตั้งแต่นั้นแล้ว กลับมิกล้าเข้าไปใกล้มือข้างอีกเลย

เมื่อเห็นโฉทวนโยนอาหารไว้แล้ว ทั้งยังไม่ป้อนม่อซางกินให้เสร็จก่อนแล้วค่อยไป หมิงเหยาที่นั่งอยู่ด้านหนึ่งเห็นดังนั้นก็อดแค้นเสียดแทงขึ้นมาอย่างเย็นชาไม่ได้

มีโอกาสรอดครั้งหนึ่งแล้ว ยังคิดจะรังแกเจ้านายอีกหรือ

ม่อซางนั่งอยู่บนตั่ง มือเล็กอ่อนนุ่มยื่นเข้าไปในโถหมากแล้วหยิบตัวหมากสีขาวกำหนึ่งมาทิ้งไว้บนกระดาน เม็ดหมากกระทบกับกระดานเสียงใสกังวานพาให้เขาหัวเราะเอิ๊กอ๊าก

จากนั้นเขาก็คว้าหมากสีดำอีกกำหนึ่งแล้วทำแบบเดิมอีกครั้ง

ด้วยกลัวว่าถ้าปล่อยให้เขาเล่นก่อนหินแล้วจะเป็นเหมือนคราวที่แล้ว หมิงเหยาจึงเล่นหมากอยู่ในห้องเป็นเพื่อนเขา เพราะไม่ว่าจะคิดอย่างไร แรงทำลายล้างของเม็ดหมากก็ยังต่ำกว่าก้อนหินมากอยู่ดี

“เลิกเล่นได้แล้ว พวกเรากินข้าวกันก่อนดีหรือไม่เจ้าคะ” หมิงเหยาลงจากตั่งยาวเดินไปหยิบข้าวมาให้เขา ก่อนจะนั่งลงตรงหน้าเขาแล้วตักข้าวคำหนึ่งป้อนเขากิน

ม่อซางเคี้ยวอยู่สองสามคำ อาหารก็ร่วงลงมา หมิงเหยายื่นมือไปปรับไว้ จากนั้นใช้ช้อนตักแบ่งเป็นชิ้นเล็กละเอียดแล้วจึงป้อนเขากิน

เขายังเคี้ยวไม่ค่อยเป็นนัก เวลากินข้าวจึงมักจะทำนั้นหกนี้ร่วงอยู่บ่อยครั้ง มีข้าวเพียงเล็กน้อยที่ถูกกลืนลงท้องไป นางลองมาแล้วสักก็ครั้งก็ล้วนเป็นเช่นนั้นทั้งสิ้น

ดังนั้นอาหารคำต่อไปนางจึงไม่ได้ป้อนเข้าปากม่อซาง แต่นางจัดการก่อนแล้วค่อยป้อนให้เขากิน คราวนี้ม่อซางเคี้ยวหมุบหมับอยู่ไม่กี่คำก็กลืนลงไปแล้ว

ป้อนข้าวกับน้ำแกงเสร็จแล้ว ตอนที่ช่วยเช็ดปากให้ม่อซางนั้น หมิงเหยาจ้องริมฝีปากของเขา ทันใดนั้นก็รู้สึกกระดากขึ้นมาเล็กน้อย คนที่อยู่ตรงหน้าคือเด็กคนหนึ่งซัด ๆ หาใช่เทพสงครามรูปงามผู้หยิ่งทรนง หมิงจิวเหยาเจ้าจะมาเงินมาอายุอันใดกัน...

ม่อซางน้อยไม่เข้าใจความว้าวุ่นของนาง กำเม็ดหมากขว้างไปบนกระดานหมากเสียงดังกังวาน จากนั้นก็หยิบเม็ดหมากขึ้นมาแล้วขว้างไปตามอำเภอใจ

หมิงเหยาจนใจ ทำได้เพียงใช้พลังเวทเก็บเม็ดหมากที่เขาขว้างออกไป กลับมาไว้กลางอากาศ

เม็ดหมากที่เขาขว้างทิ้งสะเปะสะปะเช่นนี้ส่วนใหญ่แล้วหากไม่แตกหมด ก็กระจัดกระจายเกลื่อนพื้น

หลังจากก่อความวุ่นวายอยู่อีกสักพัก ในที่สุดใบหน้าของม่อซางน้อย ก็ปรากฏแววเหงื่ออ่อน ร่างกายโง้งงจะลึ้มแหล่มีลึ้มแหล่

หมิงเหยารีบเข้าไปอุ้มเขาขึ้นมาทันที เขาปล่อยตัวซบข้างคอของนาง แพนขนตางามกระพือแล้วกระพืออีก

ขุนบำรุงมาหลายวัน ร่างเล็กของม่อซางที่เดิมทีพอมแห่งเริ่มมีน้ำมีนวลขึ้น กว่าแต่ก่อนเล็กน้อย ยิ่งขับเน้นใบหน้าหล่อเหลางามของเขาให้แลดูขาวเนียน ละเอียดยิ่งขึ้น

“ม่อซางว่างเสียแล้วนี่ พวกเรามาหลับกันดีหรือไม่เจ้าคะ”

มือเล็ก ๆ ของม่อซางคล้องรอบคอหมิงเหยาไว้ มือหนึ่งจับผมนางไว้ ปอยหนึ่ง ไม่ได้ตอบนาง เพียงซุกหน้าถูไถกับซอกคองนางเท่านั้น

ท่าทางอาลัยาวรณ์ตามธรรมชาติเช่นนี้ทำให้หัวใจของหมิงเหยาอ่อนยวบ ได้อย่างน่าประหลาด นางอุ้มม่อซางเดินวนอยู่ภายในห้อง มือหนึ่งตบหลังเขา พलगครวญเพลงเบา ๆ

ม่อซางหลับไปแล้ว หมิงเหยาหลุบตาลง ก่อนจะประทับจุมพิตลงไปที่ กระหม่อมของเด็กน้อย

ไม่ว่าจะเป็นเช่นไร ท่านก็ยังมิขำอยู่

ม่อซางใช้เพียงมือเดียวก็โยนคนออกไปได้ หมิงเหยาครุ่นคิดอยู่นาน รู้สึกว่า ทำให้เขาฟื้นคืนจิตเทพเร็วหนอยน่าจะดีกว่า เพราะถึงอย่างไรพลังเทพของเขา ก็มีได้ถูกลบด้วยน้ำแกงชะล้างวิญญาณ ต่อให้ผ่านห้วงสังสารวัฏแล้ว พละกำลังทางกายของเขาก็ยังมากกว่านางอยู่อีกไซ้

ยามนี้นางทำได้เพียงผนึกพลังเทพของเขาไว้ส่วนหนึ่ง ที่เหลือนั้นต้อง อาศัยเขาควบคุมเองแล้ว...

เห็นทีนางจำต้องกลับไปปรโลกสักครั้งเพื่อตามหายาแก้ ม่อซางจะได้
ไม่โง่งมสติไม่สมประกอบอีก

หมิงเหยานั่งข้างเตียงจ้องมองใบหน้ายามหลับไหลของเด็กน้อย นิ่งเงียบ
ไปสักพัก สุดท้ายก็ทิ้งตราหน้าไว้บนร่างเขาสายหนึ่ง

“เสียวจู่จง* ข้าทิ้งตราประทับไว้บนร่างของท่าน ท่านจะได้ปลอดภัยและ
ไม่ถึงขั้นทำให้ผู้ใดบาดเจ็บ...ข้าไปครั้งนี้ไม่รู้จะได้กลับมาเมื่อไหร่ ท่านต้องเป็น
เด็กดีรอข้านะ”

ใบหน้าด้านข้างเล็กๆ ของคนตัวเล็กบนเตียงหมดจดงามสง่า แสงจันทร์
ที่ลอดผ่านหน้าต่างเข้ามาอาบไล้ใบหน้าเขาเบาบาง ยิ่งขับเน้นผิวขาวเนียนละเอียด
ดูหยกของเขายิ่งกระจ่างชัดขึ้น

นางยื่นมือออกไปลูบหน้าเขาอย่างห้ามใจไม่อยู่ แล้วโน้มกายลงไปจุมพิต
หน้าผากเขาทีหนึ่ง

“ไม่ว่าจะเสียแก่หรือไม่มีก็ตาม ข้าก็จะกลับมาอยู่เป็นเพื่อนท่าน ระหว่างนี้
...ท่านอย่าลืมข้านะเจ้าคะ” ทันใดนั้นหมิงเหยา ก็ถูกนึกขึ้นมาได้ว่าตอนที่อยู่ใน
ปรโลก ดวงวิญญาณที่กำลังจะไปเกิดเคยกล่าวไว้ว่า ความทรงจำของเด็กเล็ก
ไม่ติดนัก คนที่ตนติดในวัยเด็ก พอโตขึ้นมาก็จำอันใดไม่ได้แล้ว หมิงเหยา
จึงรู้สึกไม่มีใครจะวางใจนัก

ครั้นแล้วนางก็ร้ายเวทไว้บนร่างเขาอีก จากนั้นนางถึงลุกขึ้นเดินจากไป
ด้วยความพอใจ

ยายเมิ่งแห่งปรโลกมีหน้าที่แจกน้ำแกงสืมาชาติมาตั้งแต่ไหนแต่ไร แต่นอกจาก
แจกน้ำแกงแล้ว ยายเมิ่งยังมีฝีมือด้านวิชาแพทย์อยู่บ้างอีกด้วย

ภายในเรือนยายเมิ่งมีแปลงสมุนไพรที่ปลูกพืชสมุนไพรไว้ ยามว่างจากงาน
ยายเมิ่งก็จะหลอมยาลูกกลอนหรือไมก็ยำน้าเพื่อให้ภูตผีใช้

* คำเรียกเจ้านายอายุน้อยของบ่าวรับใช้ มักจะใช้ในเวลาที่บ่าวรับใช้ต้องการจะเร่งเร้าผู้เป็นนาย
หรืออยู่ในอารมณ์ร้อนใจ

ด้วยความที่หมิงเหยาเป็นแขกประจำของเรือนยายเมิ่ง นางจึงค่อนข้างรู้ดี ถึงการจัดวางข้าวของภายในห้องยา ดังนั้นทันทีที่นางเข้าไปในห้องยา ก็มาหยุด อยู่หน้าขวดยามากมายที่เรียงรายอยู่เต็มตู้แล้วไล่หาดู

ท่านยายเป็นผู้ควบคุมความทรงจำของผู้ที่จะไปเกิดใหม่ น้ำแกงลิมชาติ ที่ปล้ำล้างความทรงจำนั้นยายเมิ่งก็เป็นคนเคี้ยวเอง ทั้งสมุนไพรที่ใช้ฟื้นฟูความทรงจำนางก็เป็นคนปลูกด้วยเช่นกัน...

บางทีที่นี้อาจจะมีวิเศษที่สามารถช่วยแก้ไขความผิดพลาดของนาง ก็เป็นไปได้!

“ถ้าหากสามารถหายลูกกลอนชนิดนั้นมาได้ อากาปัญหาที่บของท่าน เทพในชาตินี้ก็จะหายดี การสอนเขาควบคุมพลังเทพก็จะง่ายขึ้นมากทีเดียว...” มือซ้ายหยิบขวดกระเบื้องเคลือบลายครามขวดหนึ่งมาหมุนดู ครั้นมองเห็น สัญลักษณ์เตือนความจำบนตัวขวด นางก็หันไปหยิบขวดสีดำนี้อีก ๆ ที่อยู่ ด้านหลัง

“เป็นขวดไหนกันนะ ท่านยายชอบสีดำนามากที่สุด...อาจจะเป็นขวดนี้หรือไม่” หมิงเหยาพิมพ์เบา ๆ จากนั้นก็นึกขึ้นได้ว่าเรื่องนี้มิใช่เรื่องเล่น ๆ จึงจับหงาย ขึ้นมาเพื่อตรวจดูสัญลักษณ์ตรงกันขวดให้แน่ใจ แล้วก็มองเห็นตัวหนังสือ ตัวบรรจงเล็ก ๆ เขียนไว้ว่า

“ระทมคืนทุกข์”

นี่เป็นยาที่ทำให้คนต้องทุกข์ตรมโศกเศร้าเช่นไรหนอ! ความเคียดแค้น ซิงซังล้าลึกเยี่ยงไรกันแน่ถึงทำให้คนระทมแล้วยังทุกข์อีก ยานี้มันตัดทอนทาง การมีชีวิตของคนชัด ๆ!

หมิงเหยาจับขวดขนาดเล็กลีดดำไว้พรางมองมันอย่างลังเล “ไม่รู้ว่า จะคาดหวังกับเจ้าสิ่งนี้ได้หรือไม่...” นางไม่ได้เอาขวดยาเก็บกลับเข้าที่เดิม แต่ พลิกหาดูต่อไป หลังจากหาตู้ชั้นจันทน์แล้วก็ย้ายไปหาตู้ถัดไป

ทันใดนั้นเองขวดกระเบื้องเคลือบสีแดงสดลายดอกไม้ขวดหนึ่งก็เด่น เตะตา ด้านบนวาดลายดอกปี๋อันสีหมึก กลิ่นหอมของดอกปี๋อันมีคุณสมบัติ เรียกคืนความทรงจำในอดีตชาติของมนุษย์ได้ ครั้นจุกนี้ถึงความเกี่ยวโยงกัน

หมิงเหยา ก็หยิบขวดกระเบื้องเคลือบขึ้นมาแล้วพลิกดูที่ก้นขวด...

“ระทมไม่หวนคืน”

เห็นทีน่าจะเป็นขวดนี้กระมัง ปลายนิ้วแตะก้นขวดเบาๆ พื้นที่ว่างด้านข้างปรากฏอักขระเตือนความจำท่อนหนึ่ง หมิงเหยาเคยพินิจดูมันมาก่อน และทิ้งข้อความที่เป็นคำสำคัญที่สุดไว้บนนั้น...

หากผู้ใดดื่มน้ำแกงลิ้มทุกข์แล้วนึกเสียใจ ไซ้ได้

ขวดนี้แหละ!

หมิงเหยาดีใจยิ่งนัก เก็บขวดยากระเบื้องเคลือบสีแดงไว้ในอ้อมอก ส่วนมืออีกข้างซึ่งถือขวดเล็กสีดำอีกขวดที่เดิมที่จะวางกลับคืนก็ชักกลับมาสุดท้ายก็หยิบทั้งสองขวดไปด้วยกัน

ครั้นหมุนตัว หมิงเหยา ก็หายตัวไปจากที่เดิมแล้ว

ด้วยเพราะเสียเวลาไปกับการค้นหาอายุอยู่เล็กน้อย ตอนที่หมิงเหยากลับมาถึงโลกมนุษย์ผ่านราตรีก็มาเยือนแล้ว

เรือนที่ม่อซางเคยอยู่ก่อนหน้านี้ไม่มีผู้ใดเลยสักคน อีกทั้งยังดูเหมือนว่า จะไม่มีคนคอยเก็บกวาดมานานมากแล้วด้วย

หมิงเหยา มุ่นคิ้ว ร่ายเวทล่องหนแล้วเดินสำรวจภายในเรือน หมายจะถือโอกาสสืบข่าวคราวของจวนตระกูลม่อในยามนี้เป็นเช่นไรกันแน่...ม่อซางไม่อยู่ที่นี่เหมือนเดิม เขาถูกคนมารับกลับไปแล้วใช่หรือไม่

แผนการหนึ่งผุดขึ้นมาทันใด นางจึงหายตัวมุ่งหน้าไปยังเรือนของฟูเหรินของท่านแม่ทัพ จนกระทั่งรับรู้ได้ถึงกลิ่นอายของม่อซางจึงหยุดฝีเท้า

ทันใดนั้นเสียงกริ่งร่ำด้วยความตกใจก็ดังแว่วมาจากประตูโค้งด้านหลัง ถนนหินเขียวสลายเล็ก ๆ

^๓ ดอกป๊อ๊น หรือดอกลิ้นแมงมุม มีสีแดงและมีพิษ ลักษณะดอกมีเกสรกระจายรอบดอกเหมือนแมงมุม ตามตำนานจีนเชื่อกันว่าดอกป๊อ๊นจะขึ้นเป็นแนวตามสองข้างทางน้ำพุเหลืองอันเป็นเขตแดนระหว่างโลกกับนรก จึงเรียกอีกชื่อว่าดอกไม้คนตาย

“อ้า!”

“รีบคุ้มกันฟูเหรินเร็วเข้า!”

หมิงเหยาตกใจ รีบวิ่งไปตามทิศทางของต้นเสียงทันที

บ่าวหญิงและหมัวหมัวทำหกดคนกรีดร้องเกาะกันเป็นกลุ่มก้อน ปกป้องคนที่อยู่ภายในไม่ให้ได้รับบาดเจ็บ

สายตานางกวาดมองผ่านๆ รอบหนึ่ง ก่อนจะหยุดที่ระเบียงทางเดิน เด็กคนหนึ่งกำลังยืนอยู่ตรงนั้น สองมือโบกเล่นไปมา เสียงหัวเราะคิกคักสดใสดังไม่หยุด บนพื้นตรงหน้าเขาไม่ไกลนัก มีบ่าวรับใช้นอนล้มขาชี้ฟ้าอยู่หลายคน ส่วนภายในลานเรือนก็อยู่ในสภาพที่ข้าวของเอียงกระเท่ระเร่กระเจะไปหมดทุกที่

มองเพียงผาดเดียว หมิงเหยาก็คงจะอนุมานคร่าวๆ ได้แล้ว

พลังเทพในร่างของม่อซางค่อยๆ เพิ่มระดับขึ้นและถ่ายเทออกมาที่ละน้อยตามวัย แม้ว่าก่อนที่นางจะจากไปจะสะกดพลังเทพของเขาไว้แล้ว ทว่าเขาเป็นเทพที่อยู่ในร่างมนุษย์ จึงยังคงมีพลังกำลังมหาศาสตร์ขีดจำกัด

เมื่อก่อนม่อซางยังเด็ก ทั้งยังมีนางคอยดูแลสอนสั่งอยู่ข้างกาย ดังนั้นความผิดปกติจึงเห็นได้ไม่ชัดเจน แต่แล้วช่วงที่นางกลับไปปรโลกนี้เอง เห็นได้ชัดว่าเขาระเบิดพลังออกมาแล้ว มนตร์ผนึกที่นางทิ้งไว้ตอนแรกมิอาจควบคุมเอาไว้ได้

กอบรับเวลานี้ม่อซางยังขาดสติปัญญา ย่อมควบคุมการกระทำไว้ไม่ได้ หมิงเหยามุ่นคิ้ว ตัดนิ้วไปยังหัวเขาของเขาทีหนึ่ง ม่อซางถูกโจมตีกะทันหัน ร่างกายพลันอ่อนยวบล้มลงไปกองกับพื้นระเบียงทันที

“ซางเอ๋อร์!” ฟูเหรินของท่านแม่ทัพที่อยู่ในวงคุ้มกันของสาวใช้และหมัวหมัวเห็นม่อซางล้มลงกับพื้นก็สาวเท้าวิ่งเข้าไปหา

“ฟูเหริน!” พวกสาวใช้ร้องเรียกด้วยความตกใจ มองผู้เป็นนายอุ้มม่อซางขึ้นมา

“ซางเอ๋อร์เด็กดี ให้แม่ดูหน่อยนะ” สตรีที่กอดม่อซางไว้ในอ้อมอกถอนหายใจโล่งอกอย่างคลายใจ กุมมือบุตรชายไว้ไม่ให้เขายกมืออุ่นหายอีก ถ้าไม่ให้เขาจับสิ่งของ ก็จะไม่ถูกเขาเขวี้ยงออกไปอีก

ม่อซางตื่นขลุกขลักอยู่ในอ้อมแขนของฟูเหรินของท่านแม่ทัพอย่างอยู่ไม่สุข

หมิงเหยียนมีมือไปแตะที่หนึ่ง เขาพลันสงบลง ยอมให้มารดาตรวจดูอาการแต่โดยดี

ฟูเหรินของท่านแม่ทัพก้มหน้าลงมองบุตรชายในอ้อมอก อดคาพยพั้งห้ำงามประณีตมีราศี ผิวพรรณขาวเนียนดูจหยก คล้ายกับว่าทั้งตัวคนแกะสลักขึ้นมาจากหยกมีปาน น่าเสียดายที่ก่อนเขาจะคลอດออกมา นั้นประสพภาวะคลอດยาก พอออกมาแล้วสติปัญญายังไม่สมบูรณ์อีก...

ฟูเหรินของท่านแม่ทัพหลังน้ำตาด้วยความปวดใจกลางกอดม่อซางเข้ามาแนบอก “ซางเอ๋อร์ แม่กับท่านพ่อของเจ้าจนปัญญาแล้วจริงๆ...”

เงินหม้วม้วสั่งให้บ่าวไพร่เก็บข้าวของให้เรียบร้อย ก่อนจะเดินไปหยุดอยู่ข้างกายฟูเหรินของท่านแม่ทัพ “ฟูเหรินเจ้าคะ ท่านอย่าเสียใจไปเลย ส่งคุณชายรองไปอยู่ที่คฤหาสน์นอกเมืองเถิดเจ้าคะ ถึงจะเป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ แต่ก็ไม่แน่ว่าจะเลวร้ายเสมอไปนะเจ้าคะ คุณชายรองเป็นเช่นนี้ หากยังรั้งอยู่ในจวนต่อไป วันหน้าจวนแม่ทัพใหญ่ไม่เพียงแต่ปกป้องคุ้มครองเขาไม่ไหว ยังอาจประสพภัยด้วยนะเจ้าคะ!”

ถ้อยคำเหล่านี้ของนาง ฟูเหรินของท่านแม่ทัพโชนเลยจะไม่รู้ ม่อซางสองขวบก็ถูกหมอวินิจฉัยว่าสติปัญญาไม่สมบูรณ์ โง่เลลาปัญญาทึบ ยามนี้ใช้แค่มือเดี๋ยวก็ก้าวผู้ใหญ่อื่นมาได้แล้ว...

ปัญญาทึบแต่กำเนิด ทั้งยังมีพลังกำลังมหาศาลผิดมนุษย์เช่นนี้อีก สำหรับคนธรรมดาทั่วไปแล้วนี้นับว่าเป็นลางอัปมงคล ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าเขาเป็นบุตรชายของแม่ทัพใหญ่ด้วย...

หากเรื่องนี้แพร่พรายออกไป หากพูดให้เบาหน้อยก็คือแม่ทัพสังหารคนมามากเกินไป ด้วยเหตุนี้จึงต้องรับผลกระทบ แต่หากพูดแรงหน้อยก็คือเป็นภูตผีปีศาจมาถือกำเนิด หมายจะสร้างภัยพิบัติแก่แคว้นแคว้นและราษฎร!

ไม่ว่าจะเป็นอย่างไร พวกนางก็แบกรับไม่ไหวทั้งสิ้น!

ฟูเหรินคิดจะอาศัยตอนที่ซางเอ๋อร์ยังเด็กและยังพอกปิดซ่อนตัวได้ ปล่อยข่าวลือออกไปข้างนอกว่าเขาป่วยตั้งแต่อยู่ในครรภ์ ร่างกายอ่อนแอ

จึงส่งเขาไปรักษาตัวที่คฤหาสน์นอกเมือง และส่งลูกน้องที่ไว้ใจได้ไปคอยคุ้มครอง
เขา...ความตั้งใจเช่นนั้นนางจะไม่รู้ได้อย่างไร

เพียงแต่นางสงสารลูกคนนี่ที่ต้องห่างจากบุพการีตั้งแต่ยังเยาว์วัย จากไป
คราวนี้ ก็ไม่รู้ว่าเขาจะเติบโตอย่างปลอดภัยไร้กังวลได้หรือไม่

“เรื่องที่เจ้าพุดมาทั้งหมดข้าเข้าใจดี เพียงแต่...”

คฤหาสน์นอกเมืองมีบ่าวรับใช้คอยดูแล สามารถดำรงชีพอยู่ได้ด้วย
ตนเองภายในคฤหาสน์ หากไม่ได้ตั้งใจปล่อยข่าวออกไป ความเคลื่อนไหว
ภายในนั้นก็คงไม่ยากที่คนภายนอกจะล่วงรู้ได้

บางทีการทำเช่นนี้ถึงจะปกป้องคุ้มครองม่อซางไว้ได้

“ฟูเหริน หัวใจที่เปี่ยมด้วยรักและสงสารของท่าน คุณชายรองจะต้อง
เข้าใจแน่นอนเจ้าค่ะ ท่านแม่ทัพบอกว่าเตรียมการเสร็จเรียบร้อยแล้ว สามวัน
ให้หลังจะส่งคุณชายรองไปคฤหาสน์นอกเมือง ให้ฟูเหรินเลือกสาวใช้ที่เชื่อใจ
ได้สักคนสองคนติดตามไปเป็นเพื่อนคุณชายรอง หากท่านไม่วางใจ ก็ให้คน
ส่งจดหมายกลับมาในเวลาที่กำหนดไว้ก็ได้เจ้าค่ะ” เงินหมั่มัวเป็นหมั่มัว
ที่ติดตามฟูเหรินของท่านแม่ทัพมาตอนออกเรือน เห็นนางเติบโตมาแต่อ่อน-
แอตออก เพียงชำเลืองสายตามองไปก็รู้ความคิดของอีกฝ่ายแล้ว

ฟูเหรินของท่านแม่ทัพเหลือบมองเงินหมั่มัวผาดหนึ่งแล้วเอ่ยอย่างปลง
อนิจจังว่า “ช่างเออร์อาการกำเริบขึ้นมาเมื่อใดก็จะทำร้ายคน ในจวนนี้มีสาวใช้
บ่าวไพร่ไม่น้อยที่เคยถูกเขาทำร้าย ทั้งคนที่จะมาดูแลช่างเออร์จจะเป็นคนที่
ไม่รู้หัวนอนปลายเท้าก็ไม่ได้อีก...เด็กในบ้านยังมีผู้ใดเหมาะสมอีกเล่า”

เงินหมั่มัวเข้าใจความหมายของนางแล้ว ฟูเหรินต้องการกำจัดจุดอ่อน
ของตนทั้ง

เพื่อตัดช่องทางไม่ให้บ่าวรับใช้ในจวนถูกซื้อตัวแล้วส่งข่าวคราวในจวน
แม่ทัพออกไป จึงต้องหาแต่เด็กรับใช้ที่เกิดในบ้านเท่านั้น กระนั้นการจะหาคนที่
มือไม้คล่องแคล่ว เฉลียวฉลาด คุณสมบัติตรงตามที่เจ้านางต้องการจากในคน
พวกนี้ได้หรือไม่นั้นก็ เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

“บ่าวจะไปบอกพ่อบ้าน ให้เขาคัดรอบแรกมาก่อนสักสองสามคน แล้ว

ฟูเหรินค่อยเลือกเองดีหรือไม่เจ้าคะ”

“อิม ไปเถิด” ฟูเหรินของท่านแม่ทัพโบกมือปิด มอบหมายเรื่องนี้ให้เงินหม้วมัวไปจัดการ ก่อนลุกขึ้นยืนพลงจูงมือม่อซางเดินกลับไปพักผ่อนในห้อง

หมิงเหยาที่อยู่ข้าง ๆ เห็นเงาหลังของพวกเขาจากไปแล้ว ไม่นานก็ย่างเท้าก้าวตามพวกเขาไป

จะส่งม่อซางออกจากจวนแม่ทัพหรือ...นี่กลับเป็นโอกาสดี ทำให้นางเปลี่ยนจากอยู่ที่ลับมาอยู่ที่แจ้ง คอยอยู่ข้างกายเขาได้อย่างเปิดเผย

ถึงเวลานั้น นางก็สามารถให้เขากินยาเพื่อลดอาการของโรคปัญญาทึบจากนั้นผนึกพลังเทพในร่างเขาไว้เป็นส่วนใหญ่ แล้วค่อยสอนเขาควบคุมและใช้พลัง

จนกระทั่งหมิงเหยาเดินไปถึงหน้าประตูห้องของเขา ในห้องก็มีตสนิทแล้ว คิดว่าม่อซางคงเหนื่อยจนอ่อนเพลียจึงถูกกล่อมให้หลับไปแล้ว

ฟูเหรินของท่านแม่ทัพไม่ได้รั้งอยู่ในห้อง แต่ทิ้งสาวใช้สองคนไว้คอยเฝ้านอกประตู

หมิงเหยาทะลุผ่านประตูเข้าไป หลังจากเข้ามาในห้องแล้วก็ไปนั่งอยู่ข้างเตียงเขา จากนั้นจับข้อมือเขาขึ้นมาตรวจชีพจร

“พื้นฟูได้ไม่เลว...เพียงแต่การไหลเวียนของพลังเทพในร่างยังยุ่งเหยิงอยู่บ้าง” นางขมวดคิ้ว จากนั้นช่วยเขาปรับชีพจรให้พลังเทพในร่างไหลเวียนสะดวกขึ้น ก่อเกิดเป็นพลังสายหนึ่ง โดยควบคุมไม่ให้พลังเทพกระจัดกระจายไปทั่วร่างมากจนเกินไปแล้ววิ่งพล่านอยู่ในกายเขา มนตร์ผนึกที่ทิ้งไว้ในตัวเขาก่อนหน้านี้ถูกพลังเทพที่เขาค่อย ๆ ปล่อยออกมาทีละน้อยทำลายสิ้น หมิงเหยาจึงลงมนตร์ผนึกไว้ที่ตัวม่อซางใหม่อีกครั้ง เมื่อแน่ใจว่าสะกดพลังเทพที่ยุ่งเหยิงของเขาได้แล้วถึงได้คลายมือออก

เมื่อทำทุกอย่างนี้เสร็จแล้ว บนหน้าผากหมิงเหยา ก็มีเหืองผุดพวยขึ้นมาบาง ๆ โบหน้าซัดขาวอยู่บ้าง

“ตอนแรกหากไม่ได้ถูกรับกลับมาเลี้ยงดู พลังเทพในร่างของท่านก็คง

“ไม่ยุ่งเหยิงเร็วขนาดนี้...แต่ช่างเกิด ช้ากลับมาแล้ว จากนั้นไปข้าจะอยู่เป็นเพื่อนท่าน คอยควบคุมมันไปพร้อมกับท่านเอง”

คิดแล้วคิดอีก นางก็ลดเสียงเบาถามว่า “ถ้าเกิดทุกอย่างราบรื่น รอจนท่านผ่านคราวเคราะห์จนครบแล้ว จะไม่มาชักใช้ไล่เลียงเอาผิดข้าได้หรือไม่เจ้าคะ”

หลังจากพูดพึมพำเบา ๆ จบ นางก็นึกถึงความสง่างามของท่านเทพที่รับยาน้ำไปดื่มภายในศาลายายเมิ่ง

ลู่ซุ่มลุ่มลึกลับ เย็นชางามสง่างาม

ทันใดนั้นในใจหมิงเหยาเกิดไม่มั่นใจขึ้นมากอยู่บ้าง

...ช่างเกิด นางเองไม่ขออันใดอีกแล้ว ขอเพียงมีชีวิตรอดก็พอ

เมื่อคืนหลังจากได้ยินข่าวแล้ว หมิงเหยาใช้เวลาเตรียมการตลอดทั้งคืน

จะว่าไปก็ให้บังเอิญนัก นางเพิ่งจะออกจากห้องม่อซางไม่นาน ก็พบว่า มีสาวใช้รุ่นเล็กคนหนึ่งล้มอยู่บนพื้น นอนไม่หายใจอยู่ตรงมุมมืดบนทางเล็ก ๆ ข้างเรือนหลังหนึ่ง

เวลานี้สาวใช้รุ่นเล็กเพิ่งตาย วิญญาณยืนอยู่ข้างร่าง ดวงหน้าเล็กสะอาด สะอาดฉายแววว่องอยู่บ้าง สายตางางสบเข้ากับหมิงเหยาพอดี

หมิงเหยาคุยกับนางอยู่หลายประโยค ถึงรู้ว่าอีกฝ่ายสุขภาพร่างกายไม่ดี มาตั้งแต่เล็ก ต่อให้ดูแลดีเพียงใดก็ไม่รู้ว่าจะมีชีวิตอยู่ได้นานอีกเท่าไร ต่อมาบิดามารดาล้วนตายจาก เหลือนางอยู่ในจวนเพียงคนเดียว

วันนี้เป็นเพราะนางทำงานเหน็ดเหนื่อยมากเกินไป ระหว่างทางกลับห้อง เกิดเป็นลมหมดสติแล้วตายไป หมิงเหยารับปากว่าจะช่วยฝังศพนางให้ และชี้ทางไปยังปรโลกให้นางเพื่อให้นางได้ไปเกิดในครอบครัวที่ดี แต่ทว่าต้องให้ตนยึดฐานะของนางมาใช้

สาวใช้รุ่นเล็กตอบตกลงอย่างใจกว้าง หลังจากขอบคุณหมิงเหยาแล้วก็จากไป

หมิงเหยาจึงเข้ามาสวมรอยเป็นเด็กสาวผู้นี้แทน

เมื่อใช้พลังวิญญาณอ่านความทรงจำในร่างนี้สักพัก ไม่นานนางก็พำร้าง

ไว้วิญญาณของอีกฝ่ายไปเลือกเฟ้นสถานที่นอกเมืองที่ไม่เลวนักแล้วผังร่างลงไป
 เข้าวันถัดมา หมิงเหยา ก็แต่งเนื้อแต่งตัวเป็นสาวใช้รุ่นเล็กผู้นั้นแล้วไปยัง
 เรือนหนึ่งหวา เราะหัดดีที่สาวใช้รุ่นเล็กอายุยังไม่มาก แต่เพียงประมาถนลิบขวบ
 เท่านั้น ผ่านไปแล้วหลายปีหากรูปร่างหน้าตาจะเปลี่ยนไปก็คงไม่มีใครนึกสงสัย
 พ่อบ้านรับคำสั่งจากฟูเหรินมาแล้วจึงทำการคัดเลือกสาวใช้ซึ่งเป็นเด็ก
 ที่เกิดในจวนรอบหนึ่ง หลังจากเลือกเฟ้นแล้ว ทำคนที่เหลือก็ยืนอยู่ตรงหน้า
 ฟูเหรินของท่านแม่ทัพ

ฟูเหรินนั่งอยู่บนเก้าอี้หินนอกเรือน ส่วนม่อซางกำลังเล่นอยู่ด้านหนึ่ง เขา
 วิ่งไปพลาง สาวใช้ก็วิ่งตามหลังเขาไปพลาง

หมิงเหยา ยืนเรียงเป็นแถวเดียวกับกันกับสาวใช้อีกสี่คน หลุบตาต่ำ
 ก้มหน้าก้มตา หากแต่สายตากลับเผลอมองตามม่อซางไปโดยไม่รู้ตัว พอลง
 ทอดถอนใจว่าพละกำลังของเขาช่างเปี่ยมล้นเสียจริง จนแม้แต่ฟูเหรินของ
 ท่านแม่ทัพกล่าวอันใดนางก็ไม่ได้ฟังโดยละเอียด

“...ถ้าเช่นนั้นหมิงเหยา เจ้าเล่า”

อันใดนะ งามอันใดนางนะ

หมิงเหยาเป็นชื่อของสาวใช้รุ่นเล็กผู้นี้ จะบังเอิญอันใดขนาดนั้น ต่างจาก
 ชื่อนางไปแค่ตัวเดียวเท่านั้น^๓

บนใบหน้าหมิงเหยาฉายแววอึ้งงันเพียงแวบเดียวแล้วจางหายไป ขณะ
 กำลังครุ่นคิดว่าจะเอาตัวรอดอย่างไรดี ม่อซางก็คล้ายกับจับสังเกตได้ถึงกลิ่นอาย
 ที่คุ้นเคยภายในเรือน รีบวิ่งลงจากเนินเขาเล็ก ๆ ลูกนั้นเข้ามาหา

“โธ่ คุณชายรองซ้ำหนอยเจ้าค่ะ...”

“ซางเออร์!”

ชั่วครู่ก่อนฟูเหรินของท่านแม่ทัพกำลังมุ่นคิ้วไม่พอใจที่หมิงเหยาใจลอย
 พริบตาถัดมาก็เห็นม่อซางโผล่เข้ามาใส่ร่างของหมิงเหยา

^๓ ชื่อของหมิงเหยา (冥婁) กับชื่อของสาวใช้รุ่นเล็กหมิงเหยา (明婁) ต่างกันที่คำว่าหมิง โดยคำว่า
 หมิง (冥) ชื่อของนางเอก แปลว่า ความมืด นรก ส่วนหมิง (明) ชื่อของสาวใช้รุ่นเล็ก แปลว่า แสงสว่าง

เพราะโผเข้ามาอย่างกะทันหัน แม่จะพุ่งเข้ามาโดยไม่ได้ทำให้หมิงเหยา ล้มลง ทว่าก็ยังมีเสียงอุทานเบา ๆ เสียงหนึ่งอย่างขาดเสียไม่ได้

หมิงเหยาในเวลานี้อายุมากกว่าเขาเพียงสองปีเท่านั้น ส่วนสูงห่างกัน ไม่มาก ที่โผเข้ามาเช่นนี้จึงแลดูสนิทชิดเชื้อกันจนเกินงามไปบ้าง

ทว่าไม่มีผู้ใดออกปากตำหนิ เพราะเดิมทีเขาก็สติปัญญาไม่สมประกอบ อยู่แล้ว โฉนเลยจะเข้าใจว่าชายหญิงไม่สมควรใกล้ชิดกัน

พุเหรินของท่านแม่ทัพเห็นม่อซาง ใช้สองแขนกอดโหล่หมิงเหยาเอาไว้ โอบตัวนางแน่นอยู่ในอ้อมกอด ก็รีบสั่งสาวใช้ให้เข้าไปลากตัวเขาออกมา ส่วน นางเองรูดหน้าขึ้นไปจูงเขากลับมานั่งลง

หากทว่าสายตาของเด็กน้อยยังคงจับจ้องที่ร่างของหมิงเหยาไม่วางตา

ครั้นเห็นเขาเป็นเช่นนี้ พุเหรินของท่านแม่ทัพยังจะมึนในใจไม่เข้าใจอีกเล่า ตั้งแต่ยังเยาว์ น้อยครั้งนักที่ม่อซางจะแสดงสีหน้าอารมณ์สุขทุกข์ออกมา ถึงขนาดที่ว่าเขาไม่มีสิ่งใดที่โปรดปรานด้วยซ้ำ กับเรื่องใดสิ่งใดก็ตามแต่ล้วนเป็น ความตื่นตาตื่นใจทั่วไป เมื่อผ่านไปแล้วก็ไม่มีอีก

แม้จะไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดเขาถึงได้เกิดมีท่าทีสนอกสนใจหมิงเหยาที่อยู่ ตรงหน้านั้นขึ้นมา แต่เทียบกับการที่สาวใช้ไม่สามารถเข้าไปใกล้ตัวเขาได้เลยนั้น ก็นับว่ายิ่งดีกว่า

ปีนั้นตอนเขาทำขวบ นางรับเขากลับมาเลี้ยงข้างตัว เขาไม่ยอมให้ คนแปลกหน้าเข้าใกล้เลย บางครั้งเวลาอารมณ์ไม่ดี อยาว่าแต่คนแปลกหน้าเลย แม้แต่คนเป็นมารดาอย่างนางจะเข้าใกล้เขายังไม่ได้เลยด้วยซ้ำ

นางกำลังปวดหัวกับเรื่องนี้อยู่ หมิงเหยาก็ตกภูตว้ขึ้นมาพอดิบพอดี

“ในเมื่อคุณชายน้อยเลือกแล้ว ผู้อื่นก็ไม่ต้องแล้ว ออกไปทั้งหมดเถิด”

พุเหรินของท่านแม่ทัพโบกมือไล่อีกสี่คนที่เหลือให้ถอยออกไป

ม่อซางที่เดิมนั่งอยู่ข้างตัวนางก็วิ่งไปหาหมิงเหยาอีกครา

“เจ้าคะ” สาวใช้สี่คนที่เหลือรับคำสั่งแล้วถอยออกไปพร้อมกัน

พุเหรินเห็นสถานการณ์เช่นนั้น ในใจก็รู้สึกแปลก ๆ อยู่บ้าง กระนั้น กลับไม่ได้คิดจะไปลากม่อซางกลับมาอยู่ข้างตัว “หมิงเหยา ในเมื่อคุณชายรอง

เลือกเจ้าแล้ว นับแต่นั้นต่อไปเขาก็คือเจ้านายของเจ้า เจ้าต้องคอยดูแลเขาให้ดี”

หมิงเหยาไม่ได้ออกแรงขัดมือที่ถูกม่อซางดึงไว้ รับคำอย่างว่าง่าย “เจ้าคะ บ่าวจะดูแลคุณชายให้ดีอย่างแน่นอน ไม่ให้คุณชายได้รับความไม่เป็นธรรม แม้แต่น้อยเจ้าคะ”

“อืม” พูเหรินพยักหน้าอย่างพึงพอใจ แล้วกล่าวว่า “วันพรุ่งนี้อาจารย์สวีจะออกเดินทางไปกับพวกเจ้าด้วย อาจารย์สวีจะรับผิดชอบเพียงการสอนวิชายุทธ์ให้คุณชายเท่านั้น ส่วนเรื่องอื่นที่เหลือจะมีผู้อื่นคอยจัดการ”

“บ่าวรับทราบแล้วเจ้าคะ”

“ไปเถิด ระหว่างทางจะให้สาวใช้ของข้าบอกเจ้าเกี่ยวกับนิสัยของคุณชายน้อยสักหน่อย คินนี่เจ้าก็พักอยู่ที่นี้ รอจนวันพรุ่งค่อยออกเดินทางไปพร้อมกับคุณชายน้อยแล้วกัน”

“เจ้าคะ บ่าวจะไม่ทำให้พูเหรินผิดหวัง”

สตรีสูงวัยได้ยินเช่นนั้น สีหน้าก็พลันอ่อนโยนลงหลายส่วน นางถอนหายใจเบาๆ “เป็นเด็กรู้เรื่องรู้ราวคนหนึ่งจริงๆ ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ข้าก็ฝากคุณชายไว้กับเจ้าแล้ว ถ้าหากคุณชายเกิดเป็นอันใดไป เจ้าเองก็ไม่ต้องกลับมาแล้ว”

“เจ้าคะ” หมิงเหยาหลุบตา รับคำอย่างรู้ความ

สาวใช้รุ่นใหญ่เดินนำทางอยู่ข้างหน้าของทั้งสองคน ใบหน้าของหมิงเหยาซึ่งกำลังจูงม่อซางที่ไม่รู้ชื่อไหนก็เหน่ระบายด้วยรอยยิ้ม แลดูไม่มีท่าทีผิดปกติแม้แต่น้อย หารู้ไม่ว่านางลอบสะกดพลังเทพของม่อซางไว้ตั้งไม่รู้กี่ครั้ง

...ช่างเป็นเจ้านายที่วางใจไม่ได้เลยจริงๆ

“นี่คือเรือนที่คุณชายพำนัก คินนี่เจ้าก็นอนอยู่ที่นี้แล้วกัน รอจนเช้าวันพรุ่งเจ้าค่อยออกเดินทางไปกุหาสน์นอกเมืองพร้อมกับคุณชาย” สาวใช้รุ่นใหญ่ชี้ไปข้างหน้า “นั่นคือห้องของคุณชายรอง ส่วนห้องเจ้าจะอยู่ข้างๆ ภายในเรือนนี้ยังมีสาวใช้อีกสองคนคอยปรนนิบัติ อีกประเดี๋ยวเจ้าก็พาคุณชายไปส่งให้พวกนางสองคน เจ้าเก็บข้าวของของเจ้าเสร็จแล้วก็มาหาข้า”

“เจ้าคะ ขอบคุณพี่สาวมาก”

“ไม่ต้องเกรงใจ ถ้ามีตรงไหนไม่เข้าใจถามพวกนางก็ได้ ช้ากลับไปรายงานก่อนแล้ว” นางมองท่าทางอ่อนน้อมเชื่อฟังของหมิงเหยาอย่างพึงพอใจ แล้วเหลือบไปเห็นมือที่ทั้งสองคนกุมกันแน่น จึงอมยิ้มน้อยๆ

“รบกวนพี่สาวแล้ว”

รองจกกระทิงสาวใช้จากไปแล้ว หมิงเหยาจึงค่อยปล่อยมือ ถลึงตาจ้องมือช่างอย่างขุ่นเคือง “เดิมที่ยังไม่เข้าใจว่าท่านเทพมีรูปโฉมงดงามถึงเพียงนี้ เหตุไฉนถึงยังไม่แต่งภรรยา ที่แท้ก็เพราะนิสัยมูทะลุุ่มบ่ามนี่เอง...”

พอนวดฝ่ามือที่ถูกพลังเทพของเขากระแทกใส่จนแดงกำแล้ว หมิงเหยา ก็บ่นพึมพำอีก “จำเข้าไปไม่ได้เลยจริงหรือ ตอนท่านยังเด็ก ท่านเกาะติดข้าแจอยู่ชุดๆ ตอนนั้นน่ารักมากเชียวนะ...”

นางไม่สนว่าเขาจะฟังเข้าใจหรือไม่ หมิงเหยาเอ่ยทะเล่กลางปล้องขึ้นมาน่า “ข้าเองก็ทำเพื่อให้ท่านดีขึ้น ร่างกายของท่านยังเด็กนัก อย่าว่าแต่พลังเทพกึ่งหนึ่งเลย ต่อให้แบ่งสามส่วนก็ยังไม่แน่ว่าจะแบกรับได้ไหว เพื่อไม่ให้ท่านได้รับบาดเจ็บ ข้าจึงจำเป็นต้องทำเช่นนี้”

มือช่างคล้ายเข้าใจแต่ก็คล้ายไม่เข้าใจ แต่ไหนแต่ไรมาไม่มีผู้ใดที่พอถูกเขาจับไว้แล้วโยนออกไปไม่ได้ ด้วยเหตุนี้เขาจึงจ้องนางอย่างตั้งใจเป็นพิเศษ

นางเองก็ไม่สนใจที่เด็กน้อยนั่งเงยไป อย่างไรก็ตามก่อนที่เขาจะกินยานั้น ก็เป็นเด็กโง่มคนหนึ่งอยู่แล้ว การตอบสนองช้ากว่าเด็กรุ่นราวคราวเดียวกันกับเขาอยู่มาก นางจึงพูดเหมือนพึมพำกับตนเองต่อไปว่า “จากนี้ไปข้าจะคอยดูแลอยู่ข้างกายท่านเทพ แล้วแต่ท่านจะบัญชา ท่านก็ให้ความร่วมมือหน่อยเถิด พวกเราจะได้อยู่ร่วมกันอย่างสันติไร้ปัญหา...”

ถือโอกาสที่รอบด้านปลอดภัย หมิงเหยาล้วงเอาขวดกระเบื้องเคลือบเขียนลายสีแดงออกมาจากอกเสื้อ แล้วเทยาที่อยู่ในนั้นออกมา “กินยาแล้วสติปัญญาของท่านก็จะเปิดออก จากนั้น...ช้าก่อน ทำไมถึงเหลือแค่ครึ่งเม็ดเล่า”

มองดูยาถูกกลืนสีดำสนิทที่นอนนิ่งอยู่บนฝ่ามือขานั้นเดิมทีมันสมควรจะเป็นทรงกลมเกลี้ยง ยามนี้เหลือเพียงครึ่งซีกเท่านั้น หมิงเหยาเบิกตาโตด้วยความอึ้งงัน ทันใดนั้นรู้สึกว่ามีใจราวกับมีอาชานับหมื่นกำลังเหยียบย่ำ

พายุโหมคลื่นซัดกระหน่ำมิปาน

หลังจากอึ้งงันไปสักพัก หมิงเหยาหลับตาลงเงิบๆ คล้ายกับตัดสินใจได้ “ช่างเถิด จะอย่างไรก็อยู่อีกหลายวันหนอย ถึงอย่างไรก็ลังานมาแล้ว ไม่กลัวหรอก” ปลอบใจตนเองเสร็จ นางก็เหลือบตาขึ้นมองม่อซาง แล้วลงเวทตั้งร่างเขาไว้ ก่อนจะจับขากรรไกรล่างเขาไว้มันให้เขากลืนยาที่เหลือครึ่งเม็ดนั้นลงไป

เรื่องบังคับให้คนกินยาหรือตีมน้ำแกงนั้นนางทำที่แดนนครอยู่บ่อยไป นี่จึงทำให้นางลงมือทำสำเร็จในชั่วอึดใจเดียว ไม่มีชักช้ายืดขาดแม้แต่น้อย ทำให้เขาไม่มีโอกาสแม้แต่จะขัดขึ้น

ม่อซางหารู้ไม่ว่าเกิดเรื่องอันใดขึ้น ร่างกายถูกตรึงไว้ไม่พอ กระทั่งเสียงก็ยังเปล่งไม่ออก เขาเบิกตากว้างมองหมิงเหยาด้วยความหวาดกลัว

นางคลี่ยิ้มให้เขา สองนิ้วจรดกันแล้วตีตหน้าผากเขา “หากท่านไม่ลืมเรียกเหยาเออร์ก็ได้ ทุกสิ่งทุกอย่างทั้งหมดนี้ก็เพื่อท่าน ขอท่านโปรดให้อภัยที่ข้าเสียมารยาทด้วยเถิดเจ้าค่ะ”

